

НЕБА

половину
отримує
вуличний
продавець

ціна 4 грн

ЗАМІСТЬДАХУ #7

Без Ознак Мистецького Життя

Володимир
ЄШКІЛЄВ

купуючи цей журнал, ви допомагаєте бездомним

ПРОСТО НЕБА – це незалежний вуличний журнал, який продають на вулицях Львова бездомні і тимчасово безробітні люди. Вуличні продавці купують журнал по 2 гривні за примірник і продають покупцям за визначеною ціною. Усі зароблені гроші йдуть продавцям у кишеню.

НАША МЕТА

Метою розповсюдження журналу є залучення до соціальної інтеграції людей, що стоять на узбіччі та перебувають у скрутних обставинах. Девізом **ПРОСТО НЕБА** є «Працювати, Не Жебракувати». Ми схилиємося до думки, якщо людина взялася продавати журнал, вона прагне насамперед перебудувати своє життя. Плюс це унікальна можливість гідно заробити.

ЯК ВЛАШТУВАТИСЯ НА РОБОТУ

Якщо ви бездомна чи тимчасово безробітна людина, ви можете придбати примірники **ПРОСТО НЕБА** у відповідних пунктах розповсюдження і продавати на вулицях міста. Кожен примірник коштує 2 гривні. Нові продавці отримують свої перші 10 примірників безкоштовно.

ПУНКТИ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»:
Львів-Винники, вул. Франка І., 69
Центр обліку та нічного перебування бездомних громадян:
вул. Кирилівська, 3-а

РЕКЛАМА В ПРОСТО НЕБА

Ми запрошуємо рекламодавців. Розміщення соціальної реклами та реклами, що пропагує здоровий спосіб життя, сприятиме ефективному вирішенню проблеми бідності та бездомності у м. Львові.

СПІВПРАЦЯ З ПРОСТО НЕБА

Ми завжди відкриті до співпраці як із соціально незахищеними верствами населення, так і з письменниками, художниками, фотографами та багатьма іншими, хто став на шлях проти бідності та соціальної несправедливості. Усі матеріали в журналі – добра воля дописувачів і волонтерів видання. Винагороди за подані до друку матеріали немає. Редакція лишає за собою право надіслані матеріали не рецензувати, не повертати і не погоджуватися з думкою автора.

НАШІ ПАРТНЕРИ

ПРОСТО НЕБА є членом Міжнародної мережі вуличних видань. Проект реалізує ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя» за підтримки Фонду сприяння демократії при Посольстві США в Україні. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією уряду США. Supported by the Democracy Grants Program of the U.S. Embassy in Ukraine. The views of the authors do not necessarily reflect the official position of the U.S. Government.

НАШІ КОНТАКТИ

ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
79495 Львів-Винники, вул. Франка І., 69
Сторінка в Інтернеті: <http://emaus-oselya.org/>
E-mail: prosto_neba@yahoo.com
Тел./факс: 8 032 296 33 03

ПРАВИЛА ПРОДАВЦІВ

1. Продавець має бути ввічливим, проявляти повагу до покупців та інших продавців.
2. Продавець продає журнал за ціною, вказаною на обкладинці.
3. Продавець не має нав'язувати покупцеві журнал, а поважати його вибір купити чи ні.
4. Продавець обов'язково мусить мати при собі посвідчення продавця.

Увага: Якщо продавець знаходиться у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, не купуйте у нього журнал.

ЗМІСТ

Один день з життя вуличного продавця	3
Наше опитування	4
Юліана Паранько. Автостопом по Європі і не тільки або Великий палець дороги	6
Мар'яна Соха. Мода просто неба	8
Тата Маннахата. Сто Єгиптів у Єгипті	12
Артем Зверьков. Українці їдуть на чемпіонат світу з футболу серед бездомних	13
Аліна Брода. Як гадаєте, на ваше життя накладено податок?	14
Павло Нечитайло. Ментальність чи міфотворення?	15
Влад Требуна. Інтерв'ю з Ростиславом Шпуком	16
Марта Бринь. Львів – перлина Європи?	18
Григорій Семенчук. Інтерв'ю з Сашею Шевченко	19
Без Ознак Мистецького Життя: Володимир Єшкілев	20 - 21
Марта Дропа. Львів неформальний	22
Маріанна Лучанська. Без права на існування	24
Микола Шпаковський. Великодні пси	25
Мартін Гюліх. Вниз за течією	26
Сергій Жадан. Поезія	28
Юрій Андрухович. З майбутньої книжки «Лексикон інтимних місць»	29
Богдана Матіяш. П'ять віршів про псів	30
Любов Якимчук. Уривки з поеми «Вулиця Радянська»	31
Огляд ЖЖ	32
рецензії МУЗИКА - КІНО	34

Свідоцтво про державну реєстрацію
ЛВ № 860/113 від 16.04.2008р.
Тираж – 2 000 примірників

Випусковий редактор – **Грицько Семенчук**
Дизайн і верстка – **Оксана Васьків, Павло Гвоздецький**
Фото на обкладинці та 21-22 сторінках – **Ростислав Шпук**

Над номером працювали – **Мар'яна Соха, Максим «Ольга» Ліщенко**

Один день

з життя вуличного продавця

Володимир Гіленко, 52 роки
Не має дому 6 років

18 серпня 2009 року

В 7 ранку вийшов з нічліжки. Потихенько, не спішучи попрямував в район вокзалу. Там поснідав в кафе, взяв собі пюре і каву, заплатив за це 6 грн.

В 8 ранку пішов на площу Ринок продавати журнали.

Перші два журнали купили в мене два католицькі священики, просто підійшли і попросили два примірники.

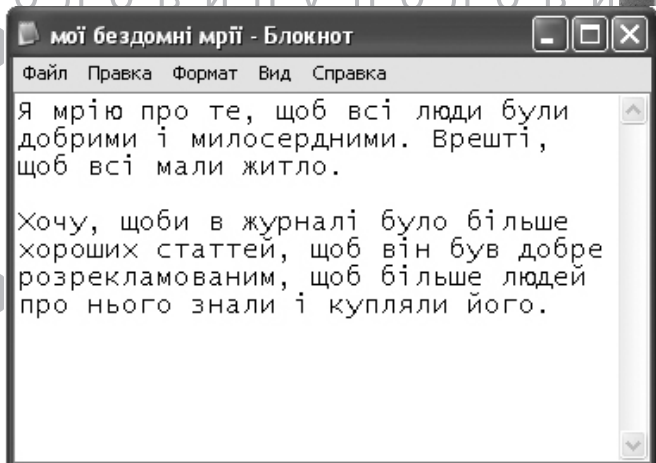
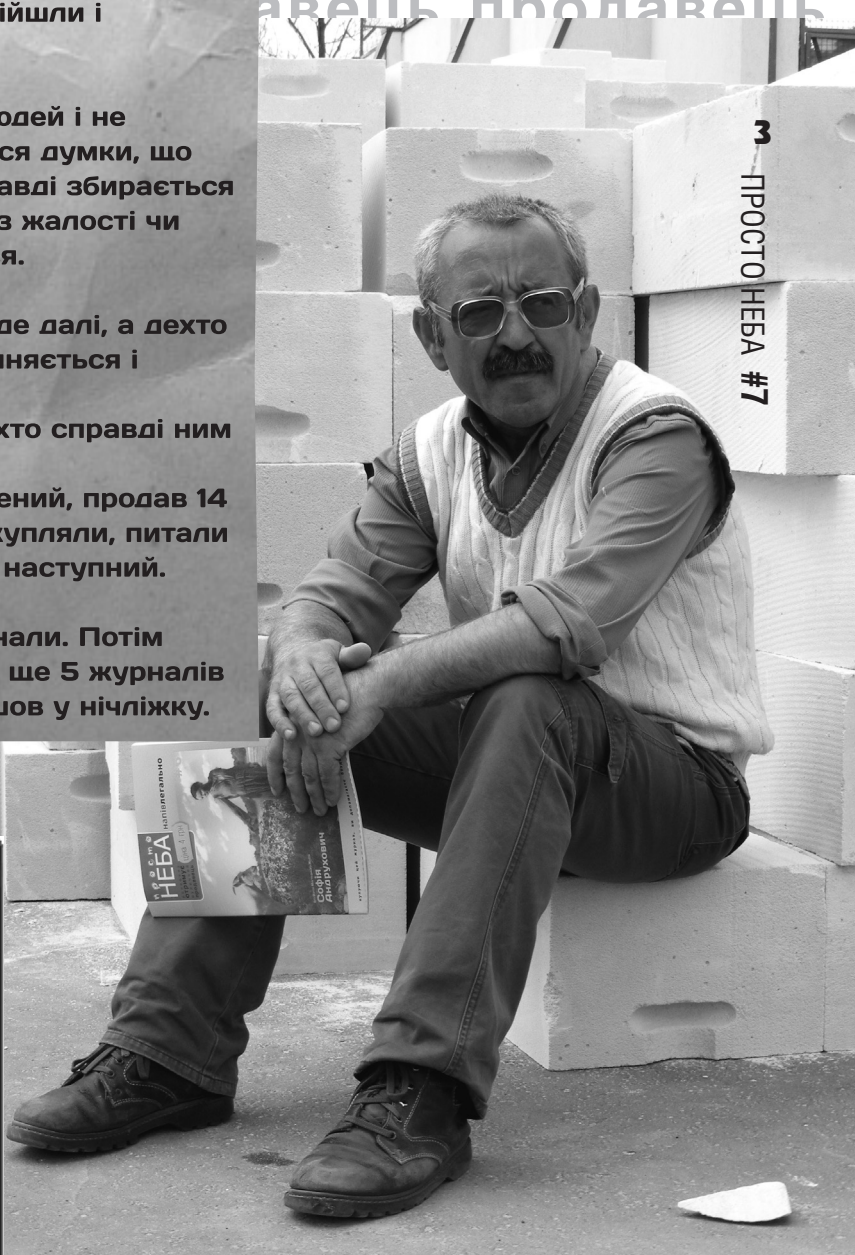
Я майже ніколи не підходжу до людей і не нав'язую їм журнал, бо дотримуюся думки, що журнал мають купляти ті, хто справді збирається його прочитати, а не купити його з жалості чи просто, щоб бездомний відчепився.

Дехто питає що я таке продаю і йде далі, а дехто впізнає журнал в моїх руках, зупиняється і купляє.

Я радий, що журнал купляють ті, хто справді ним цікавиться.

Минулої неділі був приємно вражений, продав 14 журналів. Люди самі підходили і купляли, питали за старими номерами і коли буде наступний.

Загалом до обіду я продав 4 журнали. Потім поїхав в «Оселю», пообідав, купив ще 5 журналів і продавав їх до вечора. Спати пішов у нічліжку.

Михайло Слабошницький, письменник, лауреат Шевченківської премії:

Ви знаєте, я читав книжку Павла Халебського «Україна – земля козаків» і автор там описує 1654 рік, коли православний патріарх Макарій Третій приїхав в Україну. І ось у той час, після війни, після холери і чуми не було безпритульних, обездолених людей, адже їх забирали монастирі чи шпиталі. У нас зараз, слава Богу, війни не було, а безпритульних дітей, знедолених людей надзвичайно багато. Та все ж я побачив позитивний приклад. У с. Буки на Київщині є «Центр розвитку дитини». Місцевий підприємець Іван Суслов усиновив 24 знедолених дітей. Ці діти, які були в страшній ситуації, тепер успішно навчаються, троє випускників вступили у вищі навчальні заклади. Директор цього закладу, дружина підприємця Наталя Сулова сказала: «Може і має значення для формування особистості генетичний код, але в атмосфері любові, тепла діти стають такими, якими можуть бути найкращі люди». Наші люди, які мають статки мали б щось подібне робити, як робить підприємець Сулов. Двадцять поколінь згадували б про них добрим словом. Проблема бездомності швидше моральна. Повернення совісті суспільству буде її розв'язанням.

Брати Капранови, письменники:

Бездомність як явище, має право на існування, якщо воно добровільне. Ми знаємо багато митців, які свідомо відмовлялися від нормальних умов життя, щоб таким чином пізнавати світ. Будь-яка примусова бездомність, коли людину виганяють, коли вона опиняється на вулиці через помилку, не має де жити – це проблема, з якою людина дає собі раду самостійно не може. Тільки об'єднавши зусилля, можна щось з цим зробити. Інше питання, що бездомність затьмає. Людина, яка рік-два прожила просто неба, погано вклататиметься в колію звичайного життя. Там, де нема чіткої системи суспільної чи державної допомоги, має бути самопомімога. Так само, як батьки виховують дітей, а потім діти на старості їх доглядають, так і кожен з нас повинен зробити, щоб ані йому, ані його родичам, близьким бездомність не загрожувала. Гіршої кари, ніж відсутність дому насправді нема, особливо для українців, життя яких історично тісно переплетене з хатою, майном, власним добробутом. Ми – нація принципова осіла. Найважливіше, що ми самі думаємо про себе. Якщо наше око простірається і ми перестанемо помічати бездомних і припинимо їх жаліти і не намагатимемося їм допомогти, тоді ми дійсно станемо бездуховною нацією. Поки що бездомні – це не є звичне явище, принаймні для нас. Коли припинять виходити такі журнали і нас припинять питатися про цю проблему, це вже буде справжня ознака захворювання суспільства. Ми особисто допомагаємо таким людям винятково тоді, коли знаємо, що ця допомога не буде пропита. Ми також надавали прихисток своїм друзям, коли вони попадали у скрутну ситуацію і навіть не на один день, а бувало що й на рік, але це може бути визначене коло людей, яким ми довіряємо. Пишучи книжки, виховуючи гуманізм в душах наших громадян, ми також докладаємось до вирішення цієї проблеми.

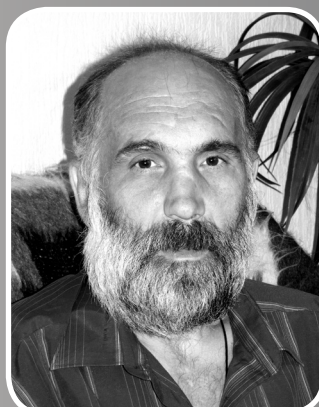
Галина Вдовиченко, письменниця:

Коли я потрапляю вперше до чиєїсь оселі, перше, на що я звертаю увагу – це книжки. Якщо їх там взагалі немає, то для мене це те саме, якби на вікнах не було фіранок, чи на стелі абажура. У моїй книзі «Пів'яблука» є епізод, коли одна з героїнь привела додому бездомного чоловіка. Це правдива історія. Я завжди звертаю увагу на таких людей, бо розумію, що в силу певних обставин таке може статися з будь-якою людиною і невідомо що в кожного з нас попереду. І тому завжди є бажання підтримати чи допомогти їм чим можна. В «Оселі» я побачила, як безпритульні об'єдналися в спільноту і створили власну затишну домівку. І я подумала, що люди, які вже мають що поїсти і де голову притулити, напевно мають і потребу щось почитати. Хоча, можливо, ці потреби стоять і на одному рівні. Людина, яка живе без книг – страшенно себе обмежує. Цього року у Lviv Fashion Week брали участь письменники і я подумала, що вони могли б подарувати власні книги безпритульним і так само глядачі, які приходили на захід, могли принести з дому для них якусь книжку. Так ми зібрали домашню бібліотеку для «Оселі».

В книжках можна знайти багато цікавого і розумного. Мене колись вразили «Записи старого вовка» Ахто Леви. Автор книги – колишній в'язень, який описує своє життя від моменту, коли почав красти і до того як відбував вже останнє покарання. Загалом він провів в тюрмі 30 років свого життя. Мені сподобалась правдивість книги і основний висновок автора: «Ніщо не минає безкарно. За свої гріхи потрібно відповісти перед Богом, людьми, і найголовніше – перед власною совістю». Там описане правдиве життя на зоні за часів совдепії і життя зеків після звільнення. Ніхто не вважав їх людьми, ніхто не допомагав і не брав на роботу. Без даху на голову і засобів для існування їм знову доводилося красти. Цю книжку важко зараз дістати. Вона вийшла друком в 70-их рр. у видавництві «Веселка». Але я б радила її всім прочитати. Вона легко читається і захоплює. Людина, яка читає цю книгу задумується про власне життя, і про те, чи варто прожити таке життя як у героя книги, чи вибрати інший шлях. Зараз читаю приблизно одну книгу на місяць. Люблю пригодницькі книжки, які маємо в «Оселі» у власній бібліотеці, яку зібрали для нас під час Фешн вік у «Лембергу».

Аня, 54 роки

Остання книжка, яку я прочитав – це «Тіні у раю» Ремарка, тобто я її не читав, а перечитував вже не вперше. Книжки позиचाю в знайомих або в бібліотеці. На жаль, не кожного дня є час для читання. Біблію теж читаю, завжди маю з собою, кожного разу знаходжу в ній щось нове. Для кожного періоду життя є якась своя книга. Свого часу велике враження на мене справили романи «На західному фронті без змін», «Три товариші», «Повернення» Ремарка, та «Старий та море», «По кому подзвін», «Прощай, зброє» Хемінгуей. І вірші дуже люблю. Читаю Сергія Острового, Арсенія Тарковського. Дуже багато віршів знаю напам'ять, трохи сам писав. Зараз дуже мало хороших віршів. Літературу молодого покоління не читаю, бо вона відрізняється від тої, до якої я звик. Я не кажу, що вона погана, просто в нас різні цінності, різні моделі поведінки. Ми виростили в тоталітарній системі, а молоді письменники – при дикому капіталізмі, який наклав на них свій відбиток. Тому розрив між поколіннями відчувається. Книжки, як і люди, є хороші і є погані. Деякі варто читати, а інші краще навіть в руки не брати. Зараз друкують багато детективів. Ну що там можна почитати? Нема над чим там думати, нічого осмислювати чи відчувати. То навіть шкідливо їх читати.

Анатолій, 43 роки

ПРОСТО НЕБА У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

З вересня у франківській галереї «Маргінеси» в рамках виставки «300 – міліметрове кіно» відбулася презентація журналу «Просто неба». Ініціатором дійства виступив автор виставки, фотограф – Ростислав Шпук. Оскільки подія відбувалася у четвер, то модератором був власник всіх четвергів, герой однієї з фотосесій для проекту Без Ознак Мистецького Життя Юрій Іздрик.

На презентації говорили про роботу з безпритульними, про ідею вуличних журналів, про те, як соціальний проект зумів одночасно стати мистецьким. Ростислав розповідав, як воно – перетворювати письменників на безпритульних. Володимир Єшкілев (тут на обкладинці) ділився свіжими враженнями від фотосесії, яку робили день перед тим.

Про виставку «300 – міліметрове кіно» читайте на сторінці 16.

ПРИБРАТИ ГОРИ

Кожного року мешканці і працівники ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя» їдуть в Карпати – відпочити і щось корисне зробити. Вони разом з Верховинським центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді проводять екологічні акції. Цього року в серпні прибрали від сміття зразу дві гори – Писаний Камінь та Піп Іван (друга за висотою гора українських Карпат). Будучи відомими та привабливими туристичними місцями, ці дві гори традиційно і щедро засмічуються тими ж туристами. І хтось мав би цим перейматися.

Поміж працею був відпочинок та культурна програма – відвідини музею народних музичних інструментів, екскурсії високогірними селами, відвідини церков та відпочинок на озері Марічайка.

Фото Олени ПТУХИ та Олеси САНОЦЬКОЇ

ПРОТИ ВСІХ

Ідучи на вибори, пам'ятайте, що вашого імені в списках кандидатів немає. Ви певно не доклали відповідних зусиль, аби туди потрапити. Ви не стали вчасно депутатом і бізнесменом. Ви за життя так і не навчилися обманювати.

Ідучи на вибори, пам'ятайте, що кандидатам на вас начхати. Їм байдуже – перевірено часом. Небайдужі на виборах лише ви. Хоча, якщо ви ставите «хрестик» навпроти прізвища (не свого), вам також байдуже. Ви підняли руки й опустили голову.

Ідучи на вибори, пам'ятайте за останню графу. Голосуйте «проти всіх», якщо вам є що сказати. Як гарно не звучало би прізвище, голосуйте «проти всіх». Голосуйте «проти всіх» навіть тоді, коли вам подобається кандидат.

Ідучи на вибори, пам'ятайте, що ви кандидатам не подобаєтеся. Вони у безпрограшному становищі – вони переможуть навіть без вашого голосу. Ваше «проти всіх» розподілиться між переможцями, а ви залишитеся зі своїми принципами.

Ідучи на вибори, не псуйте виборчі бюлетені. Їх надрукували з вашої невиключеної пенсії чи зарплати. Якщо ви розірвете бюлетень, не радійте – вам не виплатять ще раз, але списки надрукують.

Ідучи на вибори, згадайте, що «проти всіх» – це єдиний правильний вибір, коли ви вільні у своїх висловлюваннях. Ви не помилитеся лише тоді, коли проголосуєте за себе. Коли ви голосуєте за когось іншого кандидата, ви себе поневолюєте, а «народного обранця» збагачуєте. Додайте своє «проти» до «проти» сорока мільйонів українців, а інші нехай голосують за передвиборчі гасла і політичну рекламу.

19 серпня 2009 р.

Автостопом по Європі і не тільки або Великий палець догори

Є кілька речей, в які впирається кожна подорож: візовий або безвізовий в'їзд, гроші і, звісно, бажання. Пам'ятаю фразу з фільму «Під покровом небес» про те, що туристи – це ті, хто повертаються додому, а подорожуючі – ті, хто не знають, куди їх закине дорога. Ну що ж, я від початку знала, що їду як туристка, але шматки справжньої подорожі теж були.

Кращого, тобто дешевшого, способу подорожування як автостоп немає точно. Якщо у вас є гроші лише на їжу і на мінімальне пересування міським транспортом – тоді гайда. Але остерігайтеся того, що автостоп для вас з часом може стати не тільки способом пересування, а й дозою дорожнього наркотику. Ви можете потрапити у залежність від кілометрів, розмов, дорожніх знаків, годин, проведених в очікуванні, взаємодівирі, ризику та подорожування. Тоді вже вас не приваблюватимуть комфортабельні автобуси та залізні потяги.

Пшемишль – Краків – Вроцлав – Прага – Відень – Будапешт – Чоп

Коли ти стоїш біля дверей «Вихід з України», ти про цей вихід тільки і думаєш. Тебе лапає тітонька, бо ти ж можеш вивезти цигарки і продати їх дорожче. Навіть монахинь, які мають бути втіленням довіри

і правди, про це запитують і перевіряють. Обов'язок. Позаду триденне стояння під польським консульством, щоб здати документи на візу. Нерви не витримували від кожної переклички вранці та ввечері. Але тепер – Європа. Показавши гроші і цим самим довівши, що не їду бомжувати, я потрапляю на іншу сторону кордону. Дивне відчуття початку. Але цих початків ще буде й буде.

Подорожувати самій автостопом і зручно, і ризиковано. Як не дивно, тут я відчуваю сексистську нерівновагу – тебе швидко підбирають, але й від залицяння й згвалтування ти теж не застрахований. Хоча, поки що таких ситуацій зі мною не ставалося, але моїм подругам є що розповісти. Я ж лише обмежувалася запитанням кожного другого водія чи не страшно їздити самій, і кожного третього, що би я робила, якби від мене хотіли сексу. І лише одиниці робили плоскі натяки на секс, але при цьому треба ясно дати зрозуміти: «дядя, вам не по адресу». З собою, принаймні, я завжди

маю газовий балончик. На щастя, він у нас не заборонений і купити можна без всяких дозволів. Пояснити ж на кордоні можна так: боюся, що собачки покусують.

Якщо не враховувати зупинок на ночівлю у подруг у Кракові та Вроцлаві, до Праги я дійшла сама. Десь 4-5 годин стопу на день – і ти вже в іншому місті. Як таких кордонів між країнами Євросоюзу немає, лише пости, де ніхто нікого не зупиняє, хіба що митна служба.

Подорожуючи автостопом, забуваєш про залізничні та автомобільні вокзали. Твоїм вокзалом може стати кожен шматок дороги та передмістя. Бувало й таке, що добрі люди-водії завозили навіть на потрібну станцію метро чи вулицю. І я це називаю стопом-таксі. Біля Вроцлава мене скинули за 5 км від передмістя ще й на протилежній стороні автобану. Чинити самогубство я не хотіла, тому мусила пішки топати до пішохідного переходу. Там мене підібрали двоє молодих голків (або польською «дресів»), які й завезли аж під будинок подружки. При цьому вони дивувалися, що я українка. Стереотип – чорняві з тачими ж бровами. А я типу якийсь русоволосий дредастий виронок. Розчарувала, мабуть, їх.

Смітники центру Праги зручні для використання – вони підпирають твою спину. Або твоя спина їх. Ну, а над твоєю головою літають пляшки і папірці, наче тільки вони навколо і існують. Прага за день витримує тисячі ніг і в цьому її проблема. Біля головного астрономічного годинника кожні 60 хвилин збирається натовп, щоб подивитися як там рухатиметься скелет і ряд апостолів. Цікаво, якщо на це

дивитися рідко. У пошуках дешевої їжі я знайшла двох молодих американок – вчительок музики. У них був двомісячний тур містами Європи і вони зауважили, що навіть для них тут зависокі ціни. Що ж казати простим смертним з України. Хоча екскурсій російською мовою почути можна вдосталь. І не кажіть, що в наших краях усім погано живеться.

Вже ввечері я зустрілася з друзями, які були на фестивалі під Прагою, і далі подорожувала разом з ними. Перші дві ночі ми з наглими виразами облич проходили в кімнати наших знайомих в дешевий хостел. Там

ми просто розміщувалися у двомісних кімнатках на підлозі. Останнього ж ранку, коли ми всі вже виселялися, вахтер бігав і питав: «Де ще ключі? Чому вас так багато, а ключів так мало?». Ну, ми ж не могли розказати йому правду, чому так. Останню ніч

ми вдев'ятьох пішли ночувати в пражський сквот (сквоти – закинуті будівлі або частини будівель, в які вселяються люди (зазвичай анархісти), які ними законно не володіють, але можливо орендують чи мають право використовувати. Сквоти стають домівкою часом і для десятків людей, які там живуть роками, влаштовують концерти, лекції, кінопокази і дають прихисток подорожуючим). Пражський сквот «Міладу» на початку літа виселила зі старого місця влада. Тепер у них піврічне тимчасове помешкання майже в центрі Праги. Ми не встигли добре поспілкуватися з мешканцями цього сквоту, бо окрім нас туди ще на ночівлю приїхало людей п'ятнадцять.

Наступного ранку я вже в парі з білоруським другом пішла на стоп до Відня. Доїхали швиденько. Нас підбрала подружня пара, яка слухала по черзі «Ignite» та якесь етно. Найприємніша машина з усіх. Хоча якось в Польщі мене єдиний раз підвезила жінка. І вона була просто крутезна. Вона розповідала про подорожі і про те, що всі зароблені гроші тільки на це і витрачає. Зараз подорожує далекими місцями (Марокко, Непал), а на старість залишить ті, що ближче. Цікаво зустрічати в машинах зовсім різних людей, яких відрізняє один від одного мова, країна, соціальний стан, вік. І найчастіше ви цікаві один одному. Моїм друзям зустрічалися і добрі люди, які давали 10 євро з собою і спатки вкладали. Мене ж час від часу хтось підгодовував, чаєм пригощав і кавуни купував. Майже завжди на стопі я маю необачність піднімати руку і на маршрутки, і на міліцію, і на митну службу. На щастя чи на нещастя, поки що міліція і митники не зупинялися, хоча знову ж таки, моїм друзям з першими щастило. І знаєте – вони їх підвозили.

На стопі до Відня я поки що найдовше стояла на трасі. Там ми простопили біля кордону близько двох годин, поки нас не підібрали болгари з собакою, яка облизала кожен шматок наших тіл. Відень же нас зустрів серцевим нападом: ми заходимо в метро, а там ціна на проїзд -5,6 євро. Тому ми дві години лазили пішки у пошуку сквоту «ЕКН», але від втоми і довгого шляху таки спустилися в метро. Виявилось, що ми недобачили цінник. 5,6 євро – це вартість проїзду на день, а одноразовий – 1,8 євро.

Там це нормально. Але не для нас. Коли нас до метро проводила тітонька, проста пересічна мешканка, вона на моє запитання про життя в Євросоюзі відповіла, що на цьому наживаються лише багаті. Їм це вигідно, а життя пересічних громадян нічим не змінилося, окрім того, що ще більше зросли ціни на все.

Сквот «Ernst Kirchweger Haus» названий на честь того самого Ернста Кірчвегера – першої жертви політичного конфлікту в Другій Австрійській Республіці у 1965 році. Цьому величезному п'ятиповерховому сквоту вже понад 20 років. Чималий вік, якщо врахувати те, що в Україні ще й досі не вдалося засквотувати будівлю, хоча й були спроби в Києві. У «ЕКН» ми переночували 3 ночі. Там є окремі кімнати для приїжджених на останньому поверсі, також є інфощоп, де можна придбати різні зини (самвидави) з багатьох країн, нашивки, значки, вініли та диски з записами політизованих (антифашистських) гуртів. Також на території сквоту є затишний дворик з баром та столиками, де раз або кілька разів на тиждень влаштовуються маленькі посиденьки.

Після Відня нас зустрів Будапешт. Він здався маленьким і затишним. Його можна віднести до тих міст, де б я хотіла хоч трошки пожити. Там ми кочували 3 дні і 3 ночі у знайомій одній знайомій. Нею виявилася киянка, яка зараз там живе і працює. Знайшлися і спільні інтереси, і люди. На одну з вечір'я вона нас завела до свого друга, який живе у так званій початковій комуні. У них трикімнатна квартира, де кожна кімната має свою функцію: є робоча кімната, де можна цілу ніч сидіти за компом з ввічливим світлом, є кімната для сну та відпочинку, і третя – для проведення вільного часу та перегляду фільмів за допомогою проєктора. Нагодували нас смачнющим борщем з усіх можливих овочів. Наступного дня ми потрапили на лекцію-спілкування з Нью-Йоркською організацією «Picture the homeless», яка займається проблемою бездомності в Нью-Йорку. Дуже сподобалося одне з їхніх гасел: «Не говоріть про нас! Говоріть з нами!». Ця організація була заснована бездомними людьми, які добивалися того, щоб їхні голоси та думки були враховані та на них зважали. Вони організувалися для соціального правосуддя навколо таких проблем як житло, поліцейське насильство та індустріальний комплекс для життя. Ця організація також займається тим, що проводить акції та лекції для бездомних людей, в яких нагадує та інформує про їхні права. Вона створена, щоб подолати бездомність. Можна, не плануючи, потрапляти в потрібний час в потрібне місце. Як сталося у цьому випадку.

Покидаючи Угорщину, я налаштувалася на адаптацію до України. І що ж, відразу на кордоні машина запропонувала підвезти нас за гроші. Так, як іншого виходу не було, це вперше я платила за автостоп. Дала 25 гривень, а мій друг десь 600 угорських форинтів (близько 35 гривень). І приїхали.

Київ – Чернігів – Київ – Миколаїв – Севастополь – Миколаїв – Одеса – Рівне

Далі був єдиний потяг за весь місяць Чоп-Київ, відгодовування шлунка теплою їжею та міні-подорож на два дні у Чернігів. Коли ж ми з подругою вирушили з Києва в екологічний табір проти будівництва вугільного терміналу в Севастополі, на трасі у нас кілька разів питали чи є гроші. Коли ми казали, що ні, нас не підвозили. Кожен хоче заробити. А чому б просто не підвезти, якщо тобі по дорозі? У Севастополі

було 10 днів життя в наметах з мінімальними умовами, якщо то можна назвати умовами. Але, все-таки, зібрання безлічі старих і нових знайомих з Росії, Білорусії, Польщі, Німеччини та Швеції, які об'єднувалися, щоб чогось досягнути, неабияк підбадьорювало та підтримувало. Були акції, мітинги, театралізовані дійства. Там поєднувалося корисне (те все перераховане) з приємним – лежати зіркою на поверхні води, розплющувати очі і бачити як на блакитному тлі літають чайки, а збоку б'є сонце. Також мене зрозуміють ті, хто коли-небудь купався і засмагав голяка. Хоча мені вдалося це зробити тільки наполовину. А ще – скелі і краєвиди. Ми знову й знову повертатимемося до природи, бо туди тягне.

Нагле фріганство було «на ура». Ми виносили з базарів купу пакетів з напів або трохи зігнилими овочами та фруктами. Бувало й так, що співчутливі продавці віддавали нам й хороші продукти, коли дізнавалися, що ми з екокабору. Там я відчула весь смак безкоштовної їжі, якою можна було наїстися. В Європі ж ми просто виносили їжу в сумках, не зважаючи ні на камери, ні на штуки в дверях, що мають давати сигнал на

крадене. Якби ми то все купували – грошей би точно не вистачило. Хоча й тут потрібно знати межу. Звісно, не годиться виносити з маленьких крамниць, де господарі – приватні власники, а от з мереж мегамаркетів – то вже інша ситуація. Та й виносили ми здебільшого (крім маленьких нюансів) лише необхідне. А ось за рахунок базарів Севастополя можна й цілий рік прожити. Тільки час від часу навідуватись за трохи зіпсованою, але придатною для вживання їжею. Там це не проблема.

Якось в екокабір хтось з його учасників привів шістьох хлопчиків, які втекли з дитячого будинку. Ми їх нагодували віснянкою, яка лишилася зі сніданку, печивом та родзинками. Дивно було розмовляти з 12-14-річними хлопчиками, яких вже так покидало життя. Вони не надто багато розповідали, здебільшого розпитували про нас: чи віримо ми в Бога, а чому у такого хлопця такий ірокез широкий, а чому у того вуха проколоте. А ще в одного хлопчика наступного дня мав бути день народження. Але вони переплутали дати і тому він святкував його на день раніше. Цікаво, що сталося з ними далі, чи знайшли їх і чи якось покарали за втечу. Мені до цього ніколи не доводилося спілкуватися з дітьми з дитбудинку. Важко уявити, принаймні мені, виховання без батьків.

Моя літня подорож під-ходила до завершення, тому я ще заїхала на вихідні побачити друзів в Одесу і мала дуже довгий День Незалежності, адже встигла подолати відстань Одеса – Рівне за 12 годин шістьма машинами. А вже вдома м'яке ліжко та засмоктуючий Інтернет.

Здається, за цей місяць мені дуже набрид важенький рюкзак за плечима.

За ціле літо я проїхала (+/- 50 км) 5872км автостопом. З них 2180км сама. Числа великі, але під час подорожі це не так відчувається. Чому ж водії підбирають автостопщиків? Одним сумно і вони потребують з кимось просто порозмовляти, інші теж хочуть, щоб їм щось розповідали і не хотілося спа-

ти, дехто з водіїв знає на власній шкурі як їздити автостопом, ще декому просто шкода тих, хто днями стоїть на трасах з піднятою рукою, та і чому б не підвезти, якщо в одну сторону. Автостопний наркотик найдоступніший – потрібно просто вийти на трасу. Здається, я вже знаю кілька хороших доріг для подорожування, розуміюся, де краще стопити і маю досвід, про що не варто розмовляти з водіями: про власні принципи, стиль життя та політику – пропащі теми з купою суперечок. Хоча, звісно, як з ким. Але передусім, автостоп – це взаємодовіра і маленький спільний шматок життя, який вимірюється в кілометрах.

Гарного автостопу!

Юліана ПАРАНЬКО
світлини автора

Мода просто неба

**30 липня 2009,
Бернарденгарден**

Ідея зробити показ мод зі старого ношеного одягу довго висіла в «оселівському» повітрі та витала в головах працівників організації, дозрівала та чекала вдалого моменту, щоб втілитись. Передостанньою знаковою прикметою був подібний, організований Міжнародним рухом «Емаус» показ мод у Парижі в червні цього року, а останньою – волонтерство чотирьох дівчат з Голландії в «Оселі». Волонтерки – молоді, ініціативні, з відповідними параметрами та багатою фантазією. І їх потрібно було чимось зайняти. Дівчата по-чесному їхали виконувати будівельні роботи, але в «Оселі» вони затрималися через непорозуміння з сусідами. Відтак, очистивши від багаторічного намулу бруківку для майбутньої «Мистецької фосої» та зробивши клумбу біля будинку спільноти, зайнялися чимось для душі – у благодійній крамниці відсортовували одяг, який для безпритульних віддають мешканці Львова та Винник і одночасно відбирали речі для майбутнього показу. Десь у кожній пробудилася внутрішня модель, ідеї почали народжуватися одна за одною і протягом двох тижнів більше ні про що не думалося. Спочатку все виглядало наївно і просто – така собі забава для своїх, але коли ще задовго до самого показу на репетиції почали приїжджати журналісти, і роздули це до надзвичайної події, усі причетні зрозуміли наскільки все серйозно і почали неабияк хвилюватися.

Варто зазначити, що жодна з волонтерок не пробувала себе ні в ролі дизайнера, ні тим паче моделі. Так само і організатори вперше бралися за організацію такого, здавалося б, далекого від соціаль-

ної роботи дійства. Команду моделей сформували з друзів-однодумців та мешканців спільноти – теж аматорів. В неймовірно короткі терміни знайшлося все необхідне з точки зору організації. «Ми притягуємо в своє життя все, про що думаємо» – писав хтось з розумних. Силою думки команда активістів притягнула і професійну модель, яка взялася за навчання початківців, і візажиста, і навіть ді-джея. А пан Олесь Дзиндра вже не вперше гостинно приймав осельчан в Бернардинському саду.

Без сумніву, ніщо так не стимулює людей на подвиги, як хороша ідея. Що стосується цього показу, то насправді йшлося не про одяг. Одяг – лише як засіб продемонструвати щось інше, продемонструвати як речі, від яких відмовляються люди як від непотрібних, отримують нове життя. Просте гасло «Непотрібних речей та непотрібних людей не буває» стосувалося не лише цієї акції – воно є гаслом діяльності більше трьох сотень спільнот безпритульних у цілому світі. Повертаючи до життя, здавалося б, безнадійні речі, люди відроджують надію відновити і власне життя, а демонструючи це широкому загалу, одночасно і заявляють про своє право і бажання бути активними та потрібними.

Перша колекція «Кольорові люди» мала на меті продемонструвати багатство кольорів та відповідно інакшість в громаді. Як різні кольори творять гармонію, так само різні люди творять громаду. На подіум вийшло шість пар в одязі шести різних кольорів. Серед них були працівники та волонтери організації, львівські поети та мешканці спільноти – усі разом.

Якщо перша колекція була класичною, то в другій моделі вирішили розвеселити публіку. У

«Чотирьох порох року» показали який широкий асортимент одягу ми можемо запропонувати. Хтось це зрозумів як життя безпритульного просто неба у різні пори року, хтось як почуття гумору за будь-якої погоди. Не дотримуючись законів гламуру, моделі озброїлися звичайними лопатами для відгортання снігу, подертими парасолями, м'ячами і навіть ластами. А шоу-програма від театру «Пані Кураж» дозволила і глядачам відчувти себе зірками.

Десь поміж виходом моделей на подіум відбулася презентація шостого номеру цього журналу. Як завжди представляли його разом з авторами і розповсюджувачами. Разом на подіумі, разом в журналі, разом і в житті. Все-таки, найважливішим ресурсом є ентузіазм людей, а решта додається.

Тішить той факт, що акції такого типу повертають щораз більше уваги громадськості; що люди готові підтримувати добру ідею у різний спосіб – хтось переступає через свої принципи і вперше одягає одяг з секонд-хенду, хтось переборює свої страхи і вперше виходить на подіум, хтось приносить з дому свою парасолю чи ялинку для показу, а хтось надягає яскраву накидку, зроблену з витинанок, і промовляє від імені всіх учасників. Здорове соціальне середовище можна формувати по-різному, і висновок залишається традиційним: допомагати – просто.

*Мар'яна Соха
На фото: Женья Костін,
продавець журналу
Мар'яна Соха*

Оксана Васків, ведуча показу

**Олеся Саноцька, директор ЛМГО "Оселя"
Богдан Панкевич, почесний консул
Королівства Нідерландів,
Олесь Дзиндра, директор ЛМГО "Музей ідей"**

**Женя Церковний
юрисконсульт «Оселі»:**

В якості моделі дефілював уперше. На то діло погодився не відразу, думав не чоловіча то справа, тим більше не для поважного) юриста. Але цікава, дружня команда та неймовірні старання дівчат з Голландії створювали чудову атмосферу, і довгі репетиції на спеці стали захоплюючою пригодою. Найскладніше було позбутися стройового кроку, що завчив ще на військовій кафедрі (так і не вдалось:). А найсмішніше було переглядати фото та читати те, що накрутили у відгуках ЗМІ. Загалом та незабутня авантюра сподобалась. Правда, про майбутнє підкорення французьких подіумів наразі особливо не задумуюсь, але друзі та знайомі так і норовлять пожартувати про кількість спожитих мною калорій, а я так люблю солодке.

Юрій Кучерявий, поет:

Я вдячний організаторам за запрошення. Згадалась молодість, адже я досить часто приймав участь в таких заходах. Взагалі дуже чудова ідея показу і мені здається, що це має привернути увагу до соціальних проблем. Важливо підтримувати такі акції та брати у них участь. Вони створюють гуманістичне поле, якого бракує в Україні

Інґрід Куперс, волонтерка:

Організація показу мод була абсолютно новою річчю для нас і непростим завданням, але мені дуже сподобалося. Не зважаючи на те, що ми не є справжніми дизайнерами, ми створили (з допомогою мешканців спільноти) різні комбінації одягу. На самому ж показі приємно було бачити ентузіазм глядачів та мешканців спільноти. Ми відчували їхню велику підтримку. Я ніколи не забуду цієї чудової події!

Ріана Хоек, волонтерка:

Кожного четверга я думаю, що «сьогодні один/два/три тижні як відбувся показ». Перед самим показом я дуже хвилювалася, бо до того ми не думали, що все буде так серйозно – журналісти приїжджали навіть на репетиції, професійна модель вчила дефілювати, всі називали нас дизайнерами. Спочатку я думала, що достатньо буде кількох днів, щоб все підготувати, але я помилялася! Ми працю-

вали цілими днями протягом двох тижнів і більше ні про що не могли думати. Постійно звертали увагу на те, хто в чому вдягнений і чи можна було б це використати. На вихідних перед показом, коли ми їздили в Луцьк, ми навіть встановили правило – не говорити про показ і дуже важко було його дотриматися. Надзвичайно цікаво було бачити як ідеї втілюються в життя. Облегшення відчули, коли побачили, що одяг підійшов моделям. І з самими моделями було весело – ті, які говорили англійською перекладали для тих, хто не говорив.

І взагалі, все було набагато грандіозніше, ніж ми собі уявляли.

Міріам Міремет, волонтерка:

Шоу було великим успіхом. Мені подобався ентузіазм моделей та організаторів. Сама я ніколи не носила одяг з секонд-хенду, але показ змінив мою думку. Я побачила як можна перетворити старі речі на гарний одяг.

Було цікаво спостерігати за процесом від початку до кінця, від пошуку одягу та аксесуарів, ремонту заціпок до дизайну цілого образу, а також навчитися дефілювати по подіумі. Аплодисменти в кінці шоу виправдали всі наші старання.

Марта Пилатюк, друг «Оселі»

Саме так здійснюються мрії. Нехай дитячі, наївні і вже давно забуті. Найчастіше – у зовсім незбагнений спосіб, як це й трапилося зі мною. Було страшно приємно пройтися по імпровізованому подіумі, усвідомлюючи свою причетність до чогось більшого, аніж банальне демонстрування себе. Особливо була і невимушено-дружня атмосфера, в якій творилися колекції. Хочеться подякувати «Оселі» та дівчатам-волонтеркам за те, що залучили мене до цієї благодійної акції і ще за здійснення однієї маленької мрії.

Грицько Семенчук, поет:

Я думаю, що це була найкраща презентація журналу «Просто Неба». Ну і, звичайно, для мене дуже радісно, що деякі моделі все ж таки погодились вийти на подіум. Для них – це подвиг.

**Андрій Іщик
працівник організації «Емаус»:**

Це було щось нове! Тим більше для людини, що як до показів мод, так і до вживаного одягу ставиться доволі скептично. Але «Оселя» запропонувала в такий спосіб долучитися до доброї справи, отож я й погодився...

Найбільше враження на мене справили волонтерки з Голландії (прошу зрозуміти мене правильно!). Приїхали до нашого міста чотири тендітні дівчини і за короткий час встигли так багато зробити – допомагали упорядкувати ділянку під фігуру Матінки Божої біля будинку «Оселі» у Винниках, з допомогою кількох місцевих активістів розчистили фосу біля «Арсеналу» і доклали максимум зусиль до проведення благодійного показу мод «от секонд-хенд» J. І головне, що робили це так, що було цікаво їм та усім іншим. Якийсь веселий і заразний їхній ентузіазм!

Бляха, мусимо від них вчитися: бачимо купу сміття – не ниймо, що нікому її розгребти, а ставймо і робімо це самі. Це потрібно, і може бути навіть прикольно, якщо самі цього захочемо!

Вчора йшов додому роздובаним тротуаром, який вже поріс якимись дивними кущами майже в мій зріст, а пацики на лавочці поруч реготали з тупих приколів, записаних на мобіліці. «Краще кинули би дурницями займатися і облагородили б територію навколо, - подумалося. – А я покерувати процесом міг би...!»

P.S. Писати – не фосу розчищати!

**Олена Птуха
соціальний працівник:**

Участь у показі мод – це безперечно виклик для мене, але так само захопливий творчий процес, тому все дуже сподобалось. Можливо нам не вдалося створити показ haute couture, але колекція pret-a-porter вийшла бездоганною. Надзвичайно важливим є те, що увага фокусувалася на позитивному, чого так бракує у висвітленні соціальних питань. Звісно, бездомних людей багато, але подивіться на тих, кому вдається подолати життєві кризи.

**Вадим Толочний
 мешканець «Оселі»:**

Не сподівався, що прийде стільки людей. Багато було журналістів і все виглядало як на справжньому показі. Спочатку нервував, але потім стало спокійніше. Думаю, що потрібно робити більше таких показів, бо вони мають успіх.

Ханука Сімелінк, волонтерка:

Перебування в Україні змінило моє ставлення до багатьох речей. Я ніколи не купляла одягу з секонд-хенду і так само ніколи не купляла газет чи журналів у безпритульних людей. Не тому, що це були якісь мої особисті переконання, просто ніколи особливо не задумувалася над цими питаннями. В Україні я зрозуміла багато речей і про себе особисто дізналася багато нового.

**Віталій Калінін
 мешканець «Оселі»:**

Перед самим показом хвилювався, лякала думка, що на мене дивитимуться багато людей. Але пізніше це відчуття сподобалося, відчував себе в той момент зіркою. Ми ще ніколи нічого подібного не робили. Та й не тільки ми. Зазвичай всюди демонструють новий одяг від відомих дизайнерів. Не кожен може такий захід відвідати і щось придбати. А тут міг прийти кожен охочий і ціни були доступні для всіх.

**Фото Анатолія КУКУЛИ
і Тетяни ВІЛЬЧИНСЬКОЇ**

Сто Єгиптів у Єгипті

Загадка тисячоліть

Єгипет – це загадка тисячоліть. Але що відбувається зараз у цій колісці мусульманського світу? Як змінилася самоідентифікація країни з часів Єгипетської цивілізації? Єгипет – це країна, яка після колонізації Османською Імперією прийняла мусульманство. Це країна, в якій теперішні соціальні, економічні, культурні та інші процеси формуються під впливом Заходу. Попри арабо-ісламську культуру тут «акліматизувалися» McDonald's, KFC (Kentucky Fried Chicken), Coca-Cola, Pepsi та 7Up. Навколо цих закладів і брендів утворився цілий культ, і єгиптяни наївно переконані, що відвідувати ці заклади – це ознака хороших манер і престижу, а вживання Кока-коли чи Бібсі (що є Пепсі: в арабському алфавіті відсутня літера П, а звук Е дорівнює звуку І) замість звичайної води надзвичайно корисне після сніданку, обіду та вечері. Голлівудські фільми та американізовані навчальні заклади вкрили арабський менталітет товстим американським пілом, нав'язали західні цінності, котрі суперечать Ісламським традиціям, «тонкому» та «високоморальному» способу життя. Вплив Заходу скоріше набуває рис порнографії, аніж чогось «високого».

До прикладу, візьмемо «святкування Рамадану». Рамадан – це місяць посту для всіх мусульман, коли люди в скромності і лояльності до ближніх посвячують свої душі й тіла Богові. В Єгипті ж Рамадан швидше схожий на американське Різдво, де всі бажають одне одному «Щасливого Рамадану!» («Happy Ramadan!»), прикрашають вулиці килимами й різними дрібничками місцевих виробників. Тисячолітню славу Єгипетської цивілізації зацьмарив суто арабський менталітет із домішками американсько-російської порнографії, яку привнесли: а) американські туристи, відомі через своє марнотратство; б) російські дітчата, що прославилися своєю легковажністю та доступністю. Звісно, Росія – не єдине джерело постачання проституток у Єгипет. Сюди долучилися й інші слов'янські країни-сестри: Україна, Білорусія, Польща, Чехія, Словаччина та Словенія.

Державна політика

На державному рівні Єгипет також тримає курс на Захід, щорічно підписуючи сотні договорів із європейськими та американськими компаніями. Але, не зважаючи на роль іноземного капіталу, Єгипет намагається підтримувати позицію потужного арабського гравця, ведучи «тиху» боротьбу зі своїми конкурентами – Саудівською Ара-

вією та Сирією.

Молодь у Каїрі

Більшість молодиків у центрі Каїру своїм зовнішнім виглядом більше нагадують американських хіп-хоперів із діагнозом «дистрофія». До певної міри, звісно, це смішно, адже більша частина населення (близько 85%) живе за межею бідності, хоча і мріють харчуватися в МакДональдсі. Стандартний обід у подібному закладі коштує близько 30 фунтів (6 доларів), у той час, коли середньостатистичний єгиптянин витрачає 10-15 фунтів у день (2-3 долари). Гуляючи Каїром, будьте готові почути, мабуть, єдине завчене привітання від хлопців «Welcome to Egypt», яке набуває значно глибокого змісту, якщо Ви – молода приваблива туристка і настільки нерозважлива, що погодитеся відстоювати честь Росії чи Білорусії із одним із цих хлопців.

Безліч Каїрів

Варто зауважити, що в Каїрі існує ціла низка Каїрів: Каїр – радикальний та консервативний; Каїр для іноземців; Каїр для бідних і Каїр для багатих; Каїр високоморальний та Каїр порнографічний; Каїр чистий як гірське озеро і Каїр забруднений до нудоти; Каїр Лівий та Правий; Каїр по той бік Нілу й по інший; Каїр з нормальними цінами і єгипетськими... До речі, це перша країна, котра має 2 поняття: «ціна на продукт» та «Єгипетська ціна на продукт», остання переважно у 5 разів менша. Але її можуть отримати лише справжні араби, котрі вміють нагрубніти й довести, що вони все своє життя, починаючи від прадіда Мухаммеда живуть в Єгипті. Замаскуватися під єгиптянку чи єгиптянина дуже складно, адже ви повинні мати специфічний запах, маніакальний погляд, карі очі, чорні брови, темний колір шкіри з 80% волоссяним покривом та погані зуби. Найважче з поганими зубами, бо справжні єгиптяни йдуть до цього все життя.

Каїр консервативний (його можна віднайти в Місті Наср – район Каїру)

Тут величезну роль відіграє релігія. Іслам для всіх мешканців – це святіше святого; іслам святіший за власне життя. Всі люди в процесі молитви – чи то безпритульний чи багатий – стають на коліна і віддають себе Аллаху. На кожному кроці стоїть мечеть або ж щось на зразок молитовні, де 5 разів на день будь-хто може прийти і попити води, відпочити, поїсти, поспати або помолитися. Тут є територія для жінок і є територія для чоловіків. Жінки,

наприклад, заходять окремо від чоловіків у вагони метро. Чоловіки не мають права дивитися жінці в очі, і навпаки. Важко розпізнати на вулицях, де бідний, а де багатий, адже справжні мусульмани вдягаються просто: довгі сукні (Джаллабія) та хустина (Нікаб або Хіджаба). Носити Нікаб чи Хіджабу – справа вибору та особистого переконання кожної окремої людини.

Сьомий поверх у районі Наср

Протягом першого місяця мого перебування в Єгипті, я проживала на 7 поверсі гарного будинку в районі Наср з великою кількістю бідних та безпритульних людей, якщо їх можна такими назвати. Чому я постійно задаюсь питаннями про те чи інше, тому що вони не називають себе безпритульними; тут відсутні дієві служби соціального захисту, як і поліція на дорогах, тут все відбувається саме собою. Водії вирішують, куди їхати і коли, люди вирішують, де їм жити і скільки діточок мати. З мого балкону виднілися лише хмарочоси, котрі будують власноруч бригадами по 5-7 осіб. У будівельників немає ані крану, ані автовок, ані страховок. Вони працюють з 8 ранку до 9 вечора, і як тільки завершуються ремонтні роботи в підвальних приміщеннях і перших поверхах, туди одразу ж заселяються люди цілими сім'ями. Вони приносять в ті недобудови холодильники, кухонні плити, телевізори, килими, і живуть там увесь час, поки триває будівництво. Це їхня реальність.

Ті, що не встигли «заселитися», продовжують своє існування в бараках, хоча точніше це можна було би окреслити як «халупи». В кожній такій халупі є жінка, що постійно пере якісь речі, від трьох до п'яти дітей, що бігають і бавляться з надміру худими безпритульними собаками, і чоловік, що курить кальян. Це типова єгипетська родина. Сміття і різний непотріб вони складають на дахах своїх халупок, від чого з'являється неприємний запах. Але прошу зауважити, мусульмані мийуться 5 разів на день, як заповів Мухаммед, і це робить їх дійсно дуже чистими, не зважаючи на весь бруд, у якому вони живуть.

Найбільше мене вразили «безпритульні», які проживають на дахах недобудов навпроти моєї квартири. Насправді, ці «безпритульні» працюють на будівництві споруди, на даху якої, власне, і ночують. Я не можу пояснити звідки в них є електрика, але ночуючи на дахах новобудов, вони мають увімкнений телевізор! Збираються колом біля нього, і до 2-3 ночі курять кальян, розмовляють, відпочивають...

Як би не хотілося допомогти тутешнім безпритульним і бідності, але вони самі собі допомагають. У них є відповідь на всі запитання: «Інша Аллах», що означає «На все воля Божа»; з цієї відповіддю вони й живуть з дня у день, моляться, віддають свою душу Господу... І що найприємніше: їх не порівняти з українськими безпритульними. Тут в Каїрі відсутня злочинність як така, будь-хто почуває себе спокійно наодинці в найтемніших закутках, у найбідніших районах. Тут не видно сп'янілих (вживання алкоголю заборонено Ісламом), і досі я жодного разу не бачила нікого, особливо серед «безпритульних», хто був би «на хмільлі». Вживання алкоголю є найнижчим вчинком людини, а особливо серед глибоко віруючого бідного населення Каїру. Якщо хтось все-таки і вживає алкоголь чи наркотики, то лише туристи або ті 2% єгиптян, які далекі від ісламу.

Тата **МАННАХАТА**

Чемпіонат світу з вуличного футболу серед бездомних «Homeless World Cup» - це міжнародний проект, що має високий соціальний і спортивний статус, головною ідеєю якого є соціальна інтеграція людей, що знаходяться в кризових ситуаціях.

6-го вересня в італійському Мілані стартує 7-й Кубок Світу з вуличного футболу для людей, що знаходяться в кризовій ситуації – Homeless World Cup. Тренерський штаб у складі наставника збірної Юрія Буцакова та його асистента Олега Духнова нарешті визначився з тими, хто захищатиме честь країни на Кубку Світу: воротар – Олександр Михайловський; польові гравці – Віталій Місюрів, Сергій Дьячук, Андрій Дубов, Сергій Литвинов, Сергій Онищук, Сергій Кожушков, Ігор Дзямбов.

Склад команди порівнюючи як з попереднім ЧС (Мельбурн, Австралія), так і з нещодавнім Євро (Вроцлав, Польща) ґрунтовно оновився. В правилах Homeless World Cup чітко вказано, що один гравець має право зіграти лише в одній групі першості. Тому з «золотого» складу, що здобув золото чемпіонату Європи у Вроцлаві, зараз в команді присутні тільки двоє гравців – Сергій Дьячук і Сергій Литвинов. Решта футболістів, що перемогли у Вроцлаві, вже брали участь у Кубку Світу в Мельбурні. Тренер національної збірної України Юрій Буцаков: «Завдання перемогти в чемпіонаті за будь-яку ціну перед командою не стоїть. Значно цікавіше переграти в строгому і тактично грамотному стилі решту команд. На цьому турнірі досить важко потрапити у першу 16-ку, адже саме перші 16 команд вже не перший рік доводять свій високий рівень підготовленості, як тактичної, так й індивідуальної підготовки. Топ-склад залишається тим же, команди лише міняються місцями. Кожна з 16-ти команд у рейтингу Homeless World Cup (Україна на 5-му місці) може сміливо претендувати у цьому році на чемпіонство».

Гравець збірної, чемпіон Європи 2009 року, Сергій Литвинов, висловив загальнокомандну думку: «Розраховуємо лише на позитивний результат, а таким буде будь-яке призове місце. Але легко не буде».

Нагадаю, що за правилами вуличного футболу в корті (майданчик для гри, розмірами 20 на 10 метрів, висота борту 1,10 метр, ворота – 1,40 висоти на 4 метри у довжину) одночасно можуть знаходитися 4 людини (3 польових гравця і воротар). Причому голкіперу заборонено залишати межі штрафного майданчику, а польовим гравцям не можна входити в цю штрафну – в цих двох випадках пробивається пенальті.

У турнірі візьмуть участь 48 команд зі всього світу – у тому числі й чемпіони Європи 2009 року збірні України. Це вже шоста участь жовто-блакитної дружини на світовому форумі. До цього були Гетеборг, Единбург, Кейптаун, Копенгаген і Мельбурн.

На перший Чемпіонат світу збірні України поїхала у 2004-му році, в Швецію, у місто Гетеборг. Наші футболісти зайняли 10-е місце, з 26 команд-

учасниць. Але головне досягнення – «Золота бутса» найкращому бомбардиру турніру, яку отримав Євгеній Адаменко, що забив 53 м'яча у ворота суперників. Потім, через рік, була Шотландія, а точніше Единбург. У «столиці середньовічного лицарства» Україна посіла третє місце, завоювавши бронзові медалі чемпіонату. У вересні 2006-го року чемпіонат проходив у Південній Африці. Кубок Світу приймав Кейптаун. Протягом всього турніру наша команда показувала хороший футбол, не дивлячись на те, що в Африку змогли приїхати лише чотири (!!!) гравця, тобто наша команда провела всі ігри без заміни. Українці виграли 9 ігор, програвши всього лише 2 матчі (причому в обидва рази в серії післяматчевих пенальті!!!) Камеруну та Кенії. Підсумок – 10 місце з 48-ми команд.

У Данію збірні України відправилася наприкінці липня 2007 року. В Копенгагені, у попередній групі нашої збірної не було рівних – три перемоги над збірними Уельсу, Чилі та Сербії, в різниці

УКРАЇНЦІ ІДУТЬ НА ЧЕМПІОНАТ СВІТУ З ФУТБОЛУ СЕРЕД БЕЗДОМНИХ

м'ячів – 24:6. У другому груповому етапі (на відміну від першого, в групах було вже по 5 команд) окрім України, у другу групу потрапили команди Шотландії, Бразилії, Росії, Італії і господарі турніру – збірні Данії.

Наша збірні почала відмінно, переграла 6:0 бразильську команду. Після цього в двох матчах поспіль перемогли святкували наші суперники – збірні Шотландії та Данії.

Можливо, саме ці поразки вплинули на підсумкову позицію нашої команди. Не допомогли й дві перемоги в ендшпілі групового турніру над Росією й Італією, відповідно 2:1 і 5:4.

11 місце в загальнокомандному заліку і 3-тє місце в Кубку Копенгагена. Мельбурн став наступним містом – господарем Чемпіонату Світу. В далеку Австралію, у грудні 2008 року, змогли поїхати не всі «збірники». На 5-му для себе світовому форумі, Україні довелося виступати й без основного голкіпера, й без ведучих гравців. Але, навіть враховуючи це, підопічні Юрія Буцакова виступили на високому рівні. Судить самі: в першому груповому турнірі були отри-

мані перемоги над Бразилією, Аргентиною, Малаві та Східним Тимором, прогнали лише один матч – збірній Литви.

На наступному етапі змагань, у другому груповому турнірі, Україна виявилася сильнішою за збірні Італії, Ірландії, Зімбабве і Нідерландів. Жовто-блакитні прогнали лише в одному матчі – збірній Англії (5:6), що не надто вплинуло на підсумкове місце в турнірній таблиці. Україна вийшла в чвертьфінал, де на нашу команду очікував матч зі збірою Гани. На жаль, африканська збірні виявилася сильнішою.

Можливо, нашим хлопцям не вистачило фізичних сил (нагадаю, що в Мельбурні змогли поїхати лише 6 гравців), а можливо, елементарно, недооцінили суперника. Підсумок виступів – 8-ме місце з 56-ти команд світу. Координатором національної збірної України і менеджером проекту «Вуличний футбол в Україні» є одеський благодійний фонд «Дорога к Дому».

Поїздка національної збірної України на Кубок Світу «Мілан 2009» стала можливою завдяки генеральному спонсорі, одеському меценату, Віктору Баранському. ОБФ «Дорога к Дому» з 1998 року є членом міжнародної мережі вуличних видань (INSP).

Саме INSP стала ініціатором проведення Кубку світу серед бездомних з вуличного футболу. У цьому випадку футбол є потужним інструментом для боротьби з проблемами бездомності і бідності у всьому світі.

Основною місією проведення «Homeless World Cup» є зміна ставлення громадськості до бездомних і самої проблеми загалом. Чемпіонат проходить за підтримки UEFA, а також футбольних клубів «Манчестер Юнайтед» (Англія), «Реал Мадрид» (Іспанія), «Бенфіка» (Португалія), генеральним спонсором чемпіонату протягом 6-ти років виступає Nike. Щоразу на відкриття чемпіонату UEFA запрошує легенд світового футболу, демонструючи цим усьому світу значущість цього заходу. Перший світовий форум «Відкривав» король футболу – Пеле, в Кейптауні в церемонії відкриття брав участь Ейсебіо, а в Копенгагені майстер-клас для гравців збірних команд провів «король Ерік» – Ерік Кантона. В Мілані «хедлайнерами» стануть легендарний Ерік Кантона та футболісти, що представляють англійську Прем'єр-Лігу – Дідьє Дрогба та Ріо Фердинанд.

Уже в 6-й раз українська збірні візьме участь у Кубку Світу з вуличного футболу серед бездомних «Homeless World Cup». Нам залишається побажати підопічним Юрія Буцакова водоспаду голів у ворота суперників і суддівської прихильності.

За перебігом 7-го Кубку Світу з вуличного футболу серед бездомних можна буде слідкувати в он-лайн режимах 6-13 вересня ц.р. на <http://www.homelessworldcup.tv/> і <http://www.homelessworldcup.org/>.

Як гадаєте, на ваше життя накладено податок ?

Від народження до смерті життя українця супроводжується образом міфічного надокучливого гаманця, що нависає над кожним нашим кроком. Нам не видають прайса, за яким можна було б підрахувати, зважити та звірити усі витрати, бо йдеться, власне, про витрачання сум не лише на те, що б нам хотілося придбати чи було вкрай необхідно. Усі, так би мовити, «неоплачувані» послуги в країні втратили свій статус із втратою віри людей в ідеальну демократію. Корупція вже давно вийшла за рамки політично-владної площини. І майте на увазі: безкоштовно – це означає непристойно дорого, як-от освіта чи медицина.

Згідно з підрахунками провідної міжнародної антикорупційної організації «Трансперенс інтернешнел», найнижчий рівень корупції у світі зафіксовано у Данії, Швеції та Новій Зеландії. Серед країн із найвищими показниками – Сомалі, М'янму, Ірак, Гаїті та Афганістан. Україна за світовими рейтингами посідає 134 місце (у 2007 році - 118) із 180 країн, перебуваючи на рівні із Нікарагуа, Пакистаном та Коморськими островами. Ці ж світові рейтинги вказують на відсутність суттєвих позитивних зрушень у боротьбі з корупцією в Україні, так як і в низці інших пострадянських країн. В той час коли уряд держави стверджує, що боротьба з хабарництвом є одним із його пріоритетів.

Отож, що ми маємо: існує ряд указів Президента України та ініціатив державних установ, спрямованих на боротьбу з корупцією. 1 січня 2006 року Україна приєдналася до так званої Групи держав Європи проти корупції (GRECO). Розглядалася пропозиція створити антикорупційний орган, який би міг складатися із представників органів державної влади та громадськості і, звісно, не належав структурі МВС. Час від часу можна помітити бігборди, реклами на телебаченні, в яких пані прем'єр – міністр голову на відріз дає, що хоче позбутися всіх корупціонерів. Ще трапляються кілька гучних справ про викриття та розправу над VIP-персонами через їхнє зловживання посадовим становищем, і корупцію зокрема. Загалом це все.

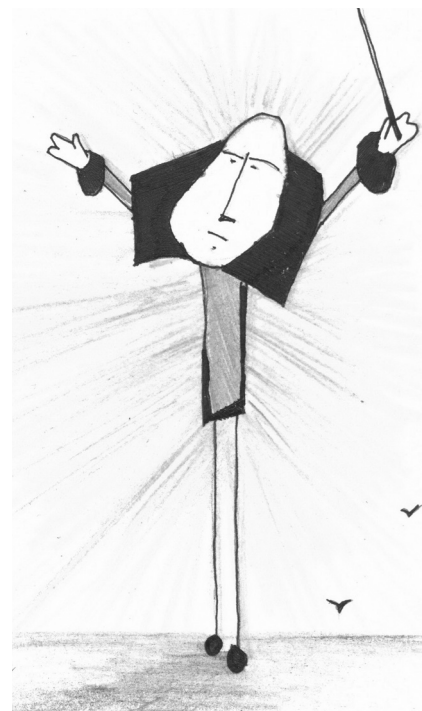
Справа в тому, що в Україні діє старе правило, сформульоване у США ще в XIX столітті: «Якщо людина вкрала сто доларів, то вона є злочинцем, а якщо вкрала мільйон – то успішним бізнесменом». Так, у нас притягують до відповідальності здебільшого чиновників місцевого рівня, і це дозволяє запевняти громаду у боротьбі із явищем всепідкупності: «Ось, гляньте, мовляв, ре-

зультати є!». Вищі ж ешелони влади та бізнесу далі залишаються під підозрою лише в народних балачках, бо незрадливим щитом спокою ще довго буде їхня депутатська недоторканність.

Хоча, що не кажіть: хіба не став хабар доброю українською традицією?! Ці святкові столи вчителям перед іспитами, гроші в заліковках, коньяки в пакетах... Взагалі, в країнах пострадянського простору існує три різновиди корупції – політична, побутова і професійна. Найнебезпечнішою, між іншим, називають політичну, бо вона дає можливість розвиватися всім іншим її варіантам. Проте, зважаючи на масштаби, з якими розрослися останні два її види в Україні, з цим можна посперечатися. Фактично більше половини українців вважають корупційні дії за прийнятний засіб залагодження своїх інтересів, в той же час перекладаючи відповідальність за боротьбу із нею на плечі лише керівництву держави, виправдовуючись за стереотипом твердженням: «у всьому вина влада». А такий стан речей дуже чітко фіксує відсутність соціальних норм у суспільстві та хворобливе викривлене уявлення про мораль. Як на мене, то великою мірою ми самі ж і винні в тому, що тепер люди не виконують своєї законної роботи – без «хабарчика» ні дитину не народити, ні покійника не поховати. У свідті таким способом залагоджують справи «проти правил», у нас же – як належить. Яюсь же розпочали цю хвилю – привчили/розпестили, так би мовити. Але те, що раніше можна було вирішити за три літри спирту, тепер обійдеться у три сотні доларів!

Ну, добре, як то кажуть, «із пісні слів не викинеш» або «що маємо, те маємо». Але цілком зрозуміло – що далі мати не хочемо. Офіційний сайт комітету по боротьбі з корупцією заявляє, що «причиною процвітанню корупції є недосконалість антикорупційного законодавства, неефективна робота правоохоронців та пасивність громадян». І що далі? Так, у нас великий розрив між обіцянками уряду боротися з корупцією та реальними заходами проти неї; так, у нас немає довіри громадян до судової системи та керівництва країни. І що далі?

Боротись із такими «раковими пухлинами» можна ж багатьма способами. От як фашистська Німеччина із «зайцями» в транспорті: зловили за один день 300 осіб – демонстративно розстріляли, в усіх ЗМІ написали та й з кінцями, ні? Але геть нелогічно й те, що, будучи неспроможними самотужки вийти із скрутного становища, ми не вдаємося до наслідування результативного до-

свіду. Існує багато ефективних світових стратегій боротьби з корупцією. Країни, що їх застосовували, такі як Сінгапур, Швеція, Японія, Великобританія очолюють рейтинги найнижчого рівня корупції у світі. Наша сусідка Польща створила інститут «головного свідка» – злочинця, який за обіцяне помилування чи значне зменшення покарання видає інформацію про незаконну діяльність своїх компаньйонів. За достовірні та повні дані йому та його сім'ї надають належну охорону, за потреби забезпечують зміну ім'я та прізвища, переїзд в інше місто чи країну. Таке потенційне вирішення проблеми корупції викликало неабиякий суспільний інтерес та значний резонанс за межами країни. А основне – результат.

То виходить, що за гучними процесами і заявами нашої влади маємо маніпуляцію поняттями, цікаву гру політиків, в яку ми втягнуті проти своєї волі та ще й за власний кошт? Ніхто насправді не збирається відмовлятися від корупції?

Втім, доки більшість української громади не захоче поставити крапку у своїй особистій деморалізації (яка, до речі, за словником є синонімом слова «корупція») доти не буде жодних змін. І не варто забувати, що боротьба з корупцією – це активна боротьба з нею всередині суспільства, а не ззовні.

Аліна БРОДА
Ілюстрація Ромка ШУКЕЛЯ

Ментальність чи міфотворення?

Писати про ментальність справа важка і невдячна. Тим більше про ментальність українську. Тут або треба бути фахівцем з цього питання, або ж тихенько собі мовчати і не вказувати на слизьку псевдонаукову стежку. Потрібно мати дивовижну наглість та завзяття, щоб писати на цю тему, не читаючи попередників, а з іншого боку, треба мати добре здоров'я, щоб прочитати хоча б половину написаних на цю тему праць. Ну і хіба ж вистарчить сили читати опуси на кшталт М. Шлемкевича: «Українські Пер Гюнти топляться в настроєво-почувальному морі, в його безмежності, і знаходять себе не в сагах, але в найкращому виразі тієї емоційно-настроєвої сфери – в ліричній пісні... Ось протоплязма нашої душі, її праматерія...». Протоплязма душі? Це ж які волови жили треба мати, щоб її осягнути?

Поняття «ментальність» стало модним у 1990-их. Молода держава потребувала пояснення свого існування, а її населення – критеріїв ідентичності. Тому вчені голови почали збирати матеріал для характеристики поведінкових моделей та ціннісних орієнтирів українців. Насамперед це було цікаво.

У європейській науці теорія ментальності почала розроблятися у 20-х рр. ХХ ст. французькими ученими Л. Февром та М. Блоком. Л. Февр розглядав її як «ментальний інструментарій», що дозволяє усвідомити сукупну духовність певної епохи чи соціальної групи, крізь призму якої можна пояснити і зрозуміти всю повноту зумовленого буття. М. Блок погоджувався з Л. Февром щодо універсальності ментальності, але сумнівався щодо можливості її усвідомлення, вважаючи ментальність чистим психічно-духовним феноменом. До кола зацікавлень широкої наукової громадськості «ментальність» потрапила після Другої світової війни.

Звісно, питання, що об'єднали під цим поняттям розроблялись набагато раніше. На характері тих чи інших народів, домінанти та закономірності в їхній поведінці звертали увагу історики, географи, філософи протягом усієї писемної історії людства. Серед вітчизняних мислителів у безодні народного світогляду пірнали М. Драгоманов та Д. Донцов. Загалом, рідко який пишучий гуманітарій відмовляв собі у задоволенні порозводитись на цю тему.

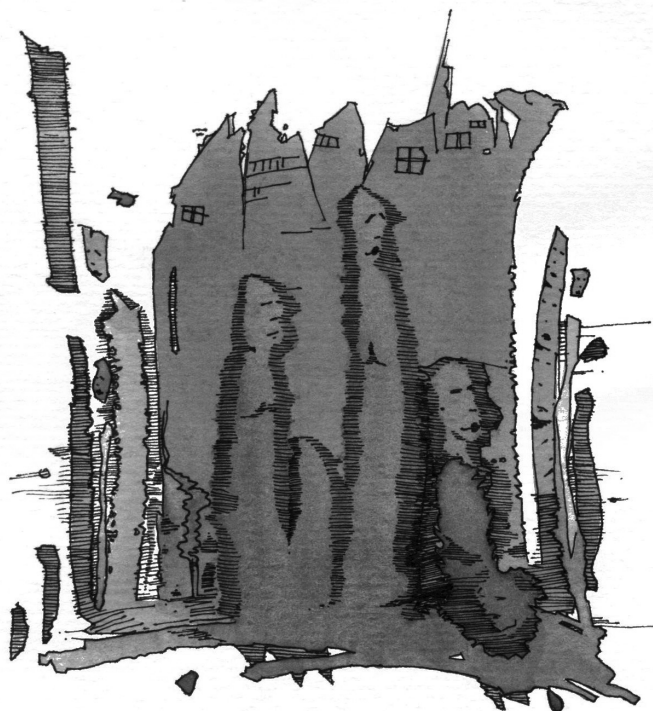
Але саме в кінці минулого століття захоплення ментальністю переросло в загальнонаціональний бум. На ґрунті цього топосу спекулювали і продовжують спекулювати від працівників академічних наукових установ до кореспондентів районних газет. З наукової площини цей термін поступово перейшов у статус іграшки псевдоінтелектуалів. Ментальністю намагаються пояснити непояснювальне і виправдовувати якісь складні моменти історії, економіки, геополітики. Хитають головою і з розумним виглядом кивають на ментальність.

Будь-яка наукова категорія має мати чіткі критерії. І якщо поняття «народ» їх має, то поняття «ментальність», перебуваючи на межі історії та філософії є досить розмитим. Тим більше, непереконаливими є спроби віднайти якісь універсальні риси українського характеру. Пасажи на кшталт: «Українець – людина зі складним відчуттям свого «Я», але переборовши багато труднощів до цього самовияву, він сам стає чуйним, кордоцентричним (сердечним), співчутливим до долі ближнього. Характеру українця властиве всепрощення, непам'ятання зла. Романтичне сприйняття світу,

мрійливість, бажання видавати уявне за дійсне – риси нашого менталітету» відлякують своєю дитячою безпосередністю. Пошуки якихось спільних психічних та поведінкових домінант для цілого народу – страх яка відповідальна річ. Зібравши в одній кімнаті десяток цілком випадкових українців, навряд чи можна застосувати вищенаведену цитату до всіх присутніх. А якщо заглибитись в історичні реалії, або й навіть поспостерігати за собою та найближчими сусідами, виявиться, що сьогодні Петро всепрощаючий, а завтра тішиться, що у сусіда хата горить, або садовить кого-небудь на палю. Тому будь які узагальнення на ментальному ґрунті – заняття для науковців-романтиків, що не витримують суворості реальності.

І якщо вже братися за романтизацію в даній царині, то найбільш вдячною справою є «реставрація первісного ментального міфу». Тут я послуговуюсь термінологічними викладками кандидата філософських наук Наталії Євгенівни Яцук, кандидатська дисертація якої допомогла мені в написанні даного опусу. На відміну від пошуку рис характеру, спільність яких для багатоміліонного народу – питання як мінімум дискусійне, заглиблення в міфореставрацію, або ж міфотворчість є справою нагальною та продуктивною. Відтворення народних міфів, або ж їх створення на основі уламків давніх архетипів – той фундамент, на основі якого гуртуватиметься нація. Це незрима підвалина націотворення, що на відміну від історії та релігії може і має бути спільною для всіх географічних регіонів країни. Розмірковування на теми Оріяни, Ірію, Небесної України, Соборної Душі народу в мас-медіа, літературі, електронних виданнях та соціальних мережах можуть створити потужний егрегор, еманції якого живитимуть населення цієї землі не одне століття. Головне – почати думати та творити!

Павло **НЕЧИТАЙЛО**
Ілюстрація Ромка **ШУКЕЛЯ**

Ростислав Шпук: «Кожному з нас не завадило б час від часу робити інвентаризацію власних можливостей»

16
ПРОСТО НЕБА #7

Днями в арт-галереї «Маргінеси», що в Івано-Франківську на вулиці Пилипа Орлика, 4, відкрилася фотовиставка Ростислава Шпука «300-міліметрове кіно».

До вашої уваги - серія фотосесій БОМЖ («Без Ознак Мистецького Життя») за участі Тараса Прохасько, Юрка Іздрика, Софії Андрухович, Мирослава Яремака, а також фотосесія групи «Перкалаба» «Брання Берліну», зроблена під час гастролей групи в Німеччині на сходах Рейхстагу. Неодмінно завітайте: експозиція, без перебільшення, вартує і столичних виставкових залів.

Це перша виставка Ростислава, якого в Івано-Франківську знають і як талановитого фотомитця, і як успішного бізнесмена. Про персонажів своїх фотосесій, про мистецтво і бізнес, про свої табу Ростислав розповідає читачам «ГК».

- Ростиславе, коли ти почав займатись фотографією?

Почав з тих дитячих років, коли «імпортні» реактиви до кольорового фотопаперу ще не купували, а «діставали» тільки «на базі», і навіть мешти шилося в майстернях на замовлення. Тоді друк першої «власноручної» колТоді друк першої «власноручної» кольорової фотографії зайняв цілий день, бо треба було випробувати масу комбінацій кольорових скелець-фільтрів, тому з кольором я вирішив

дочекатись цифрових технологій, на чекання пішла чверть століття.

- Чому так пізно перша персональна виставка?

Бо не ставлюсь до цього надто поважно, якимось чином не бачив жодних у цьому потреб, доки випадково не зайнявся постановочним фото - на початку року, коли львівський поет Грицько Семенчук звернувся з проханням сфотографувати Тараса Прохаська в ролі бомжа для соціального журналу «Просто неба». Проект називається «Без Ознак Мистецького Життя». І це так добре собі пішло, що далі стриматись від фотосесій було важко. А оскільки фотосесія - це вже не просто моя справа «індивідуального використання», а ще й її головного героя, то було б невдячно «приховувати» результат. Головним позитивом виставок для мене є стимул перенесення зображення з цифри на папір, який є матеріалом досить містичним і найорганічнішим з носіїв текстів і зображень.

- Чим викликаний саме такий підбір персонажів на першу виставку?

Виставка називається «300-міліметрове кіно» і зроблена у вигляді відрізків кіноплівки з вибірково змонтованими кадрами. Герої всіх 7 серій - це «завидні люди в незavidних ролях»,

а саме - письменники, художники і музиканти «Перкалаби». Кожна серія «увінчується» спеціально зробленим плакатом Іздрика, який врівноважує карму, тобто щойно «приспущений» герой постає в протилежній ролі. Для подібних фотосесій важлива легенда, розповідь, яка запускає уяву глядача. Тоді це стає цікавим, і час споглядання робиться продуктивним, хочеться туди пірнути. Фотографія, як і зовнішність, - лише оболонка, цікавіше те, що за нею.

Окрім «Перкалаби» (серія називається «Брання Берліну»), всі інші герої - максимально негероїчні і ніби впускають у «приватну» психологічну зону, при цьому не піклуючись про фактор власної можливої непривабливості, відкидають захоплення собою. Думаю, що тут більше скидання масок, ніж маскарadu, на відміну від гламурних фото, коли частенько модель вигинається тильдою, і при цьому її очі брешуть їй, нам і одне одному. Проект мав би хоча б візуально показати, що поділ на бомжів і решту - дещо умовний, чіткої межі немає, обидва полюси взаємоінтегровані, а протилежні стани легше перетікають один в одного, ніж то здається. І кожному з нас не завадило б час від часу робити інвентаризацію власних можливостей.

- Один з журналістів сказав про виставку, що ніби «фотографія -

це не мистецтво». Як ти думаєш?

Це, надіюсь, стосувалось саме цієї виставки. Бо мистецтво, нібито, має «духовно збагачувати», а ця виставка, швидше, «духовно спорожнює».

Насправді, жодну галузь діяльності людини не можна так категорично «обмежувати», відсікати від претензій на мистецькість, бо мистецтво - це, перш за все, непрямий емоційний вплив на якусь масу людей через власний витвір або «витворяння», тому навіть красиве нічогонероблення може бути мистецьким за певних обставин. А фотографія в цьому плані вже й не потребує захисту, бо вона давно включена у загальний перелік «підрозділів» мистецтва, і чи не найбільше відповідає потребам часу, маючи в ареалі засобів впливу дуже затребуваний інформаційний компонент: фотографія може брати глядача у свідки, а у важких, тобто особливо вдалих випадках - навіть у «співучасники». А щодо нашої журналістики, вона ще сильно кульгає на мистецьку ногу, надто рідко з'являються добрі арткритичні тексти, частіше - «відчипні» заробітчанські, які не клеяться ні до читача, ні самі до себе.

- Що ти ніколи б не фотографував? Чи є якісь табу для тебе?

Не люблю фотографувати чогось справді трагедійного, неімітоване горе. Ніколи не фотографую автомобільні аварії, хоча люблю багато їздити, і часто це трапляється на очах. Співчуття не повинно бути пристосовано до роду заняття. Втім, це - з категорії того, що ніколи б не дозволив собі, але не засуджуєш у виконанні інших.

- Чи сприймають тебе "професійні" фотографи?

Це, як і канонічність у фотографії, - останнє, що мене хвилює. Тому не надто витрачаюся на перегляд робіт відомих, навіть улюблених, фотографів, щоб не зализувати уяву тим, що автоматично буде втручатись в «сюжет». Якщо сприймати чужий досвід як вторинне, то фотографуванню залишається роль такого собі тренінгу для мозку.

- Розкажи детальніше про закулісні речі зйомок. Як, наприклад, проходила фотосесія «Перкалаби» на сходах Рейхстагу, як реагували німці?

З «технічних» деталей головне - бек-картинка, сюжет (легенда) і світло. Справа дається легко, коли вона є одночасно грою, тому краще максимально обмежувати постановність зйомок і лапати моменти в русі, що з такими артистичними героями не складно. Тому цікавою є саме серія, а не фотосингл. Особливо, коли модель зображає того, ким стати найбільше боїться.

А «Перкалабу», оскільки вона конотується з перемогами, захотілось зняти з натяком на радянських «визволителів», тільки кумедних. Очевидці-німці ставились аж занадто толерантно і навіть весело, дозволяючи перейти дорогу на червоне. Все - завдяки живій музиці «Перкалаби» (знімали чесно, зі співом), яка діє на присутніх, як дуда приборкувача змій. Не подіяла тільки на охоронців Рейхстагу, видно, вони за статутом мусять охороняти і від музики.

- Бізнес і творчість: не заважає одне одному?

Заважає, якщо це професійна творчість податківців.

- Яку фотографію замовиш собі на могильний пам'ятник?

Ту, яку я собі зроблю на 80-літній ювілей. Не пізніше, бо після 80-ти жовтіє шкіра.

Розмовляв **Влад ТРЕБУНЯ**
(передруковано з газети «Галицький кореспондент»)

На фото Ростислав **ШПУК**
фото Дениса **ОВЧАРА**

Львів - перлина Європи?

ціна «перлини Європи» будуємо чи руйнуємо? лезом по відкритих ранах галас над помираючим

Отримавши завдання написати про архітектурне винищення культурної столиці України, яким одразу не підозрювала, що тема і матеріал доволі громісткі, та й дістати якісь певні коментарі теж справа не з легких. Подумавши трошки, вирішила звернутись до світової мережі із надією щось знайти – марно. Як на замовлення усі матеріали та коментарі були датаванні 2006-2007 роками. Про що, власне, писати? Ось і навряд чи цей текст нагадуватиме журналістський матеріал.

Львів – це особлива атмосфера, яка формувалась протягом століть, і вилилась в архітектуру міста – еkleктичну та самобутню. Не раз доводилось чути від гідів, які водять містами групи туристів, що це польське, австрійське, німецьке місто. Львів практично зберіг забудову усіх історичних періодів. Ніде більше в Україні не було ні таких величезних готичних і ренесансних кам'яниць, ні таких ренесансних і барокових храмів. Більшість пам'яток архітектури середньовічного Львова до наших років не дійшли, їх поглинуло полум'я пожеж 1381 і 1527 рр. Але попри все, Львів – це місто-музей. Більше половини архітектурних пам'яток України знаходяться саме тут. Загалом, у цьому місті понад 2000 історичних, архітектурних і культурних пам'яток. Серед найвідоміших – комплекси Домініканського та Бернардинського монастирів, Вірменська церква, Оперний театр, Успенська церква та вежа Корнякта, каплиця Боїмів і Катедральний собор та багато інших. Не лише в Україні, а й у Європі добре знані такі львівські музеї, як Львівська галерея мистецтв, Аптека-музей, музей-арсенал, музей народної архітектури та побуту «Шевченківський гай», музей історії релігії, Природознавчий музей.

Зважаючи на ці факти, питання реставрації, збереження та

збудови міста залишаються доволі болючими питаннями для львів'ян. Одні скаржаться, мітинують, пишуть відкриті листи та звернення, щоб зберегти архітектурні пам'ятки, інші ж на «бартерних» умовах видають ухвали, рішення та нормативні акти, якими «продають» місто в прямому та переносному значеннях. Звідки така інформація? У пошукову систему введіть «львівська архітектура» і отримаєте величезну кількість різноманітних матеріалів, бесід, звернень, виступів, лекцій та дискусій на тему. Хоч дати публікацій вражають своїм віком, вони залишаються актуальними і сьогодні. Лейтмотив у всіх віднайдених архівних матеріалах один – Львів нищать, а грошей на його збереження, ні у міста, ні у держави немає. Дотацій, які виділяє столиця, заледве вистачає на реставраційні роботи трьох чи двох пам'яток. А перелік тих, що очікують на відновлення, вже далеко більше ста. До того ж деякі з них потребують капітальних грошових інвестицій. В одному з документів знайшла таку фразу: «У нашому переліку об'єктів, які потребують реставрації був і Національний академічний український драматичний театр імені Марії Заньковецької». Але виділяти на нього 10 мільйонів гривень є щонайменше невинновданно. Пам'ятці такого значення потрібно щонайменше 300 мільйонів. А для цього потрібна президентська програма, за якою, для прикладу, колись фінансували і Одеський оперний театр», – пояснила начальник управління охорони історичного середовища Львівської міської ради Лілія Онищенко. У свою чергу на одній з прес-конференцій заступник міського голови Львова з гуманітарних питань Василь Косів заявив, що місто ніколи не матиме бюджетних коштів для реставрації усіх архітектурних пам'яток, хіба доведеться зачекати 50 років.

Ну немає грошей на рестав-

рацію, але що стосується збудови центральної частини міста, то чомусь це питання вирішується набагато швидше. І це попри галас громадськості, яка виступає проти паплюження архітектурних ансамблів міста. У коментарі «Об'єктивно» голова Студентського братства ім. С. Бандери Данило Тарасюк повідомив, що їхня організація має факти, які підтверджують, що чиновники Львівської міської ради під прикриттям відновлення архітектурних пам'яток, насправді нищить їх та ще й заробляють на цьому певні кошти. «Нам не подобається, що діється з архітектурними пам'ятками у місті. Повсюди на будівлях розміщені рекламні вивіски, власники магазинів, розташованих в архітектурних пам'ятках, розмальовують будівлі у кольори, які їм заманеться. Це нам не подобається», – сказав Данило Тарасюк.

Усі наголошують на тому, що Львів – європейське місто. Запечечити це складно, адже архітектура говорить сама за себе. Та чи насправді це так? Чи насправді збережуть європейськість Львова ті реставраційні роботи, які відбуваються в місті? Свої висновки дала Міжнародна архітектурно-містобудівна експертна рада Львова: «Львівська громада та коло фахівців мають позбутися думки, що треба зберігати суто історичину архітектурну спадщину – і навідріз відмовлятися від сучасної, навіть модерної та авангардної архітектури у Львові. Більшість завалених і знищених об'єктів у Львові відбудовуються за принципом реставрації втраченої пам'ятки – і всі, наче діти, тішаться, що за старовинними ескізами відбудовано будинок у новітніх матеріалах. Тоді як у Європі поступово відмовляються від цієї практики, бо вважають це підробками. Ще гірше – фальшивками. Адже суть реставрації полягає якраз у порятунку ще живої пам'ятки, а не трафаретного відтворення-імітації зруйнованої. Зберігати архітектурну спадщину – це святе, але якщо у місті не буде взірців сучасної архітектури, то гріш ціна такій «перлині Європи».

Марта БРИНЬ

Саша Шевченко: «Україна – другий та комфортніший для європейців Таїланд!»

Г.С: Саша, розкажи нашим читачам про діяльність вашої організації

Саша: Основна діяльність – це національна програма боротьби з секс-туризмом в Україні «Україна - не бордель!». До складу програми входять кампанії FEMEN-патруль, «Game over!», «Бордель.net». Наша вимога – криміналізація клієнта повії. Ми вважаємо, що в такому явищі як проституція винен насамперед чоловік.

Г.С: А чи багато жінок звертається до вас з такою проблемою?

Саша: Наша діяльність спрямована проти розвитку секс-туризму в Україні, тобто проти того, що в Україні масово їдуть іноземці за дешевими секс-послугами. Україна – другий та комфортніший для європейців Таїланд! А щодо наших співвітчизниць за кордоном, то кожна четверта повія в Європі – українка!

Г.С: Тоді, на твою думку, чому в Україні склалася така ситуація? Чи в цьому є якісь соціальні причини чи це залежить від слабодухості українських жінок чи від прагнення заробітку?

Саша: Така ситуація має багато причин. По-перше, стан економіки країни. Якщо говорити про те, що спонукає до цього дівчат, то це – неможливість реалізуватися на теренах власної держави, отримати нормальну освіту, роботу, отримати моральні та духовні цінності. Важливе значення має так звана ксенофілія, що є хворобою слаборозвинених країн, неосвіченістьтанеамансипованість жінок. Зі сторони туристів – це безвізовий режим в'їзду в країну, налагоджена за кордоном реклама секс-турів в Україну. Як я вже говорила, головними винуватцями такої ситуації є чоловіки, адже вони знають напевне задля чого їдуть в Україну, на відміну від наївних українок, які чекають закордонних «принців».

Г.С: А що трапилося з Бузиною?

Саша: Кидання торта в Бузину відбулося в рамках програми «Хамам - бій!», що спрямована на адекватну відповідь на чоловіче хамство, в першу чергу публічних людей. Хамство Бузини полягає у написанні книги, що ображає жіночу

Розмова з активісткою руху «FEMEN», куратором програми «Україна – не бордель» Сашею Шевченко про секс-туризм, Олеся Бузину, владу і жінок.

гідність «Поверніть жінкам гареми». У книзі автор не соромиться прямо ображати жінок. Я спілкувалась на цю тему із німецьким журналістом і він був взагалі в шоці від того, що така книга побачила світ, адже це не просто особисті образи перенесені на папір – це зазіхання на загальнолюдську культуру і цінності. Журналіста це й дуже здивувало, що лише ми ризикнули дати відсіч такому письменникові.

Г.С: А як склалася співпраця з Dj Hell?

Саша: Чудово! Зараз він узяв на себе роботу над громадянським об'єднанням ді-джеїв світу «Dj HELLp!». Знаєш, для того, щоб знайти повію вже не потрібно шукати бордель, достатньо зайти до нічного клубу. І це об'єднання буде боротися за повернення клубам їх справжнього обличчя розважальних та культурних місць, а не невілничого ринку. Ще Хельмут Геєр очолив опікунську раду FEMEN. В жовтні очікуємо на його приїзд. Не в приклад нашим зіркам, ми усі просто закохані в цю

людину, професіонала своєї справи і небайдужого до соціальних жіночих(!) проблем чоловіка!

Г.С: Як на ваші акції реагує влада, бо я так розумію що ви якраз і демонструєте її бездіяльність?

Саша: Поки що в нас є два приклади реакції влади і вони дуже показові. Перший: на початку осені минулого року ми надіслали листа до Тимошенко з проханням криміналізувати клієнта. Чекали відповіді і нарешті місяців через два отримали, але не від Тимошенко, а чомусь від Міністерства охорони здоров'я(!). Вона була приблизно такою: «Ми боремося із СНІДом в Україні, а до вашого секс-туризму не маємо ніякого відношення» – абсурд! Другий – це те, що Анну Гуцол, нашого лідера, запросив на розмову генерал МВС. У ході бесіди він став звинувачувати Анну у тому, що ми підняли тему секс-туризму, мовляв, навіщо ви нам додаєте роботи?

Г.С: Розкажи ще трохи про найбільші акції і про акції, які планує ваша організація?

Саша: 29 липня відбулась прес-конференція в УНІАН за участю Анни Гуцол (лідера організації «FEMEN» – Г.С), Дмитра Голубова (комп'ютерного хакера) та Анни Мухіної (активістки FEMEN-патрулю) на тему засилля секс-індустрії в мережі інтернет; презентація електронної кампанії громадянської протидії Бордель.net. Закінчили прес-конференцію топлес-перфомансом від активісток руху. Наразі отримуємо дуже багато листів із Німеччини та Італії, адже в найавторитетніших виданнях цих країн вийшла розгорнута стаття про цей рух. В серпні мають відбутися зйомки програми для німецького телеканалу RTL. Ми продовжуємо роботу у всіх напрямках наших програм.

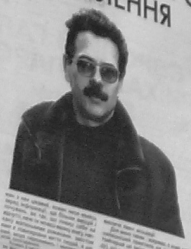
Г.С: Ну і наостанок, розкажи нашим читачам трохи про себе

Саша: Я в організації з початку її заснування. FEMEN - це моє життя, я прагну змінити буття українських дівчат і не збираюся зупинятися. Народилася і навчалася у місті Хмельницькому. Вірю в те, що жінки можуть УСЕ!

Розмовляв
Григорій СЕМЕНЧУК

ПОРНОГРАФІЯ, ЯК СПОСІБ
МИСЛЕННЯ

ОТРУТИТИСЯ ГАЗОМ
МОЖНА НАВІТЬ У
НОВОМУ БУДИНКУ.
ВІНИ В ЦЬОМУ ЯК БУДИВЕЛЬНИКИ, ТАК І ГАЗОВИКИ

ЖУРНАЛ ДЛЯ ПАНІВ
ЦЕ СМІШНО І СТРАШНО

ГРУБ "МКК Експрес-24"

ЖУ ЗАБУЖКО ГОТУЄ ЧО
ВОНА - «ТАТОВА Д

Дерев'янка прибіють?

З ЖИТТЯ БіЛО-БЛАКИТНОЇ ЕЛІТИ: МАСТОК
ОЛЕКСАНДРА КУЗЬМУКА

КОМІТЕТ ВИБОРІВ УКРАЇНИ
ПОСІДІВ, ЩО СПІСТЕРИГАТИМЕ
ЗА ЧЕСТИСТОТЮ ТЕСТУВАННЯ

Правдивий і провокативний Джичча

Галицький
кореспондент

Чому не треба в

Політика
Прикарпатськ
не знаходять

Н

Юще

АРХІТ
МИХ

НЕБА

фото © Ростислав ШПУК

А р о т о
НЕБА

фото © Ростислав ШПУК

Львів неформальний

В цьому місті ніколи не буває по-справжньому темно: неонові реклами мають звичку бити у вікна цілодобовими сигналами: купи мене! Візьми мене! вибери мене!

У цьому місті твоя власна тінь вже була чисіюся – і це не манія переслідування, а просто нашарування сотні людських дол. Той Львів, який ти знаєш вдень, вночі зовсім інший. Інший він і тоді, коли в тебе змінюється настрій, коли ти веселий, сонний, сумний, неуважний, закоханий, задуманий – кожного разу він змінюється і ти не встигаєш підлаштуватися. Проходячи сотні разів вздовж однієї і тієї ж вулиці, рідко піднімаєш голову вище неонові вивіски магазину, яка затуляє від тебе старі латинські, польські, єврейські написи. Боїшся виглядати роззявою – і не піднімаєш погляд вгору, бо будинки старі і звично облуплені, окрім того, кавалки балконів мають звичку час від часу приземлятися на голови перехожих, та й тіснява, а потік людей несе тебе вулицею і тільки встигаєш вмикати потрібний поворот. Проблема в тому, що це місто з усіма своїми культурними цінностями і соціальними проблемами вже давно стало для тебе звичним – а , отже, ти перестаєш вміти дивуватися, в очах не видно того жадібного і захопливого блиску, який зазвичай видає душу туриста – такими очима дивиться на Лувр пересічний француз, а на Колізей – корінний римлянин. Ти розівчився бачити казку – просту і наївну – в цих диких вузьких вуличках і вічно горбатій бруківці. Коли я повертаюся до Львова і заходжу в свою квартиру в центрі міста, я зачинаю вікна і затуляю штори: мене дратує той факт, що тут ніколи не буває по-справжньому темно і по-справжньому тихо. Все живе, все ворухиться і нема кінця-краю цій безупинній вакханалії чужих веселощів, ревнощів та інших пристрастей – не вистачає тільки дуелей, але їх успішно заміняють нічні потасовки з не меншими шумовими ефектами.

22

ПРОСТО НЕБА #7

23

ПРОСТО НЕБА #7

Коли до Львова приїжджають гості, вони хочуть побачити це місто, відчутти, спробувати екзотики, роблять кілька фото біля театру, пам'ятника чи стели, купують магніт на холодильник чи образок в машину... і йдуть до кнайпи. Спочатку партизанська, далі жидівська, можна вірменську, а на десерт – італійську. Як правило, культурна програма на цьому закінчується. На жаль. Коли до мене приїжджають гості, для мене справа честі показати їм це місто так, щоб дах знесло всерйоз і надовго, щоб вони закохалися в нього по самі вуха з першого погляду і до останнього видиху. А спершу – вий, фотоапарат в руки і досліджувати самому. Рано-вранці чи пізно ввечері, до сходу сонця чи після його заходу. Дворики, дахи, закинуті парки, цитаделі, підземелля – все найцікавіше вже в тебе під носом, а ти ще досі тупцюєш звичними маршрутами і ненавидиш це місто за корки на дорогах і відсутність гарячої води за графіком. Найбільше щастя – це знати це місто зсередини. Знати таким, яким воно відкривається не всім і не кожному, а тільки тим, хто добивається і шукає. Знати і ділитися цими знаннями. Насправді внизу існує ще одне місто, насправді Полтва – не смердюча загиджена ріка, насправді проспект Шевченка під звичними для сотні ніг плитами ширший, аніж назовні, зі справжніми галереями і широкими мощеними переходами, насправді стара, низька, непривітна на перший погляд брама приховує свій, закритий для стороннього ока світ маленького дворика – як окремої держави, де фейс - контроль працює не гірше, аніж в КГБ. Насправді, це місто приховує набагато більше, аніж ти можеш собі уявити – тому не лінуйся його відкривати для себе по-новому щодня.

Марта ДРОПА
Фото автора

Без права на існування

Ніч проковтнула місто і лише самотні жовті вікна мандрували будинками. На перший погляд тихі вулиці здригалися від звуків. Місто вночі беззахисне. Зникають велич і гордість, а залишаються відчай і горе. Люди не ходять таким містом – бояться. Правда вириває з порожніх старих будинків, які давно вже мали знести через непридатність. Візерунки часу обіймають їхні потріскані стіни, залишаючи слід від ніби-то справедливого життя. Хтось маленький прокрадеться в такий будинок і тулитиметься до батареї, яка давно не гріє, а голод лежатиме поруч, час від часу торкаючи дитину за побілілі від холоду руки.

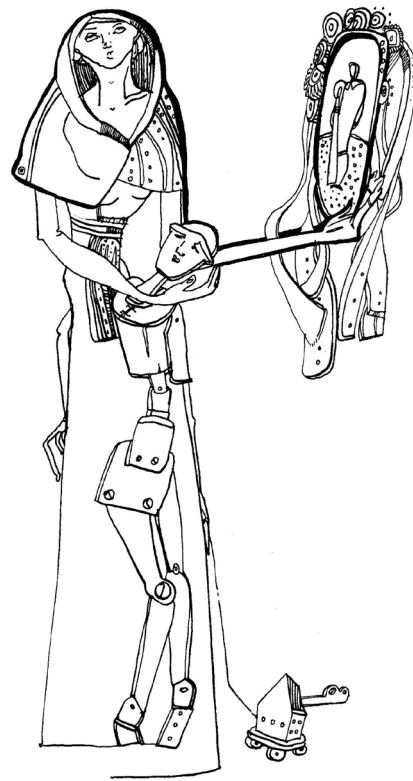
У листопаді осіння краса на межі зриву. Листя найжовтіше, найгарячіше, але один незначний подих вітру назавжди вкраде його у дерев, які через кілька таких подихів стоятимуть оголені і своїм чорним віттям благатимуть прихистку у неба. Зима приходить ледь помітно, дихаючи у спину легким снігом, що хрумкою скоринкою лягає на сірий асфальт, на пласкі та трикутні дахи будинків, перелякані дерева і промерзлі щоки безпритульних. Взимку їм найважче, особливо дітям. Багато з них не побачать наступної весни, що увірветься в місто спочатку пролісками, а потім зеленим-зеленим листям. Померзнуть... разом з котенятами, яких через непотрібність і зайвий клопіт викидають практичні люди з реальним поглядом на життя.

Дорослі, що не мають даху над головою, рятуються дешевою горілкою, а чим рятуватися дітям? Збираються в купки, збирають котенят – товаришів по горю, і туляться вночі одні до одних. А знайде хтось кусень хліба – принесе усмі: ділять по крихті і про маленьких друзів не забувають. Ось де справжня школа шляхетності і милосердя.

Тася – найстарша. Їй дванадцять. Батько привіз її до Києва і покинув у чужій занедбаній хрущовці. Через два дні прийшла господиня і вигнала її, а на дорогу сказала: «Помер твій тато – побився на п'яну голову». Ось так і залишилася на вулиці без копійки. Денис та Марійка – брат і сестра. Йому – вісім, їй – шість. Хлопчик береже малу сестричку. Вона – його найбільший скарб. Після смерті батьків обоє потрапили в сиротинець. Денис радів, що їм так пощастило – не розділили дві рідні душі, та коли хлопець випадково почув, що Марійку мають в дочерити, взяв сестричку за руку і втік. Якось добралися до Києва, хотілось щастя і їсти. Тася зустрілась з ними на смітнику. Олеса взагалі знайшли напівживим. Лежав, як непотріб, біля старої лікарні, загорнутий у подерту куртку і ледь дихав. А люди бачили і проходили повз.

Діти тулилися в підвалі будинку, де жили забуті Богом люди, які за похміл-

лям не помічали навіть рідних дітей, не кажучи вже про чужих. Тася відчувала якусь неймовірну відповідальність за малечу. Вітер бив пекучим холодом в обличчя, а вона з натхненням перебирала сміття промерзшими пальцями. І коли руки наткнулися на щось тверде, Тася вже знала – їжа. Діти другий день голодували і для дівчинки майже півбуханки черствого хліба, були найбільшим скарбом. Аж раптом знахідка в однеєчку мить зникла. Її просто вирвали з рук замерзлої дитини. Перед переляканим дівчиськом стояв кремезний

чоловік у рваному брудному одязі.

– Чого лазиш по моєму смітнику?! – почав кричати він. Серце дитини зникло десь у п'ятах і наступної миті вона зрозуміла, що потрібно бігти, бо цей дядько її просто так не відпустить. Вона жбурнула сміття у несподіваного гостя якраз у той момент, коли він підняв над нею свою велику брудну руку. Тася побігла і лишень чула, як безпритульний викрикує нецензурні слова услід. Пробігши з переляку десяток кварталів, дівчина зупинилась перевести подих біля трамвайної зупинки. Десь недалеко задзвенів трамвай, а через декілька хвилин його великі очі визирнули із-за будинку і на вулиці від жовтогарячого кольору одногогонного велетня стало веселіше. І Тася

в голову прийшла думка – нікчемна й жалюгідна, але як світло в кінці тунелю. Дівчина зайшла в трамвай, дочекалась, поки двері зі скрипом закриються, а люди всядуться і заголосила:

– Подайте, люди добрі!

Вона ненавиділа просити, вважала це останньою, найнижчою справою, але згадуючи очі Олесика, який тихим голосом просив їсти, збрала свою гордість до купи і сховала якнайдалі. Бабусі болісно хитали головами і лізли за дріб'язком в гаманці, молоді впевнено робила вигляд, що у вікні з'явилося щось дуже цікаве, а інші з якимось обуренням дивились на обшарпану дитину, яка, на їхню думку, вже давно мала працювати, але пару копійок все ж таки знаходили. Дійшовши до кінця вагону, Тася полегшено зітхнула – на хліб мало вистарчити. Вона сховала гроші в кишеню і дивилась на зупинку, яка наближалась, як спасіння, бо від сорому дівчині палало в грудях. Раптом жіночка, років сорока, схопила Тасю за руки. Її сірі очі з ненавистю в'їлися в дитину.

– Чого ти просиш? Га? Ніби тобі нема чого їсти! Батьки, мабуть, думають, що ти в школі, чемно слухаєш вчителів, а ти тут жебракуєш! І не соромно у людей, які весь час працюють, останню копійку забирати??? Не соромно? – кричала жінка, міцно тримаючи тендітні рученята.

– У мене два братики і сестричка, – тихо намагалась відказати Тася, але жінку це ще більше розлютило.

– Брешеш, брешеш! – не вгамовувалась вона.

Двері відчинилися, і дівчина стрілою вилетіла на вулицю. Через декілька секунд трамвай зник. Жіночка поїхала далі у своїх справах, гордо піднявши голову, ніби вона тільки що зробила найчеснішу справу усього свого життя. А Тася залишилася на порожній зупинці. Тіло не слухалось – залякло, і їй здавалось, що вона навіки отак стоятиме на одному місці. Щось здавило горло, тріснуло і дібралось до кісток. Тася впала на холодну землю. Із сірих очей полилися блакитні-блакитні сльози, які одразу ж примерзали до щік. Тасі згадалось, як від них пішла мама, як спився тато, як вона обіцяла собі, що буде сильною, як хотілось щастя і не вистачало тепла, і оті вічні питання: чому і за що?

А Марійка, Денис? А Олесик? Думки неслись коридорами свідомості і якась нелюдська образа на весь світ пропікала душу. Тася сиділа на холодній землі і плакала, можливо, востаннє дозволяючи собі таку розкіш, бо ж попереду усе життя без права на існування.

Маріанна ЛУЧАНСЬКА

Ілюстрація
Богдани ДАВИДЮК

Великодні Пси

Боже збав від тих празників, інакше не скажеш. Паце заколов'їм, жінка наварила шампанського з румбамбару, галунки в росолі з лушки цибулі поквацяла, соли, масла, цвіклів наладувала в шкленочки, кубаси до кошика втрамбувала, часником натерла, міртов замаїла, шоп мухи і мухуї не сідали, і всьо готовченко – тепер лишаїцці тіко той кошочок посвітити. Бож свьичене для ворганізму ліпше за несвьичене – твердит моя наукова аксіома.

Як знавбим, шо то буде далі – ліпше заперсі бим в хаті і нікуда не ходив. Але тре вийти межи люди. Невіть президент заблудивсі в командіровці, а наш стрийко Бенедик заслабли на скрут кишок. Дурного як дзвоном накриє – то він сі випарпає, а мудріший мусе терпіти більше. Так і зі мною.

Заки я свьітив кошик, пісече вісіле витігнуло г мене з літної кухні півпацетя, тільки кости сі полишали на подвіру. А кіко то комбікорму і терпінне пішло, жеби свинюк той випрісі! Наш пристайко Бровко і то не вратував ситуації, бо поперше, сам з ними румігав свіжину, а по-друге, їден терхач не справи сі проті дванайцїтьох. А моя Мішель тоди мішала вермішель на росіл із кугута і заки зачула той пісечий театр на вобісцю – всьо сі втихомирило і раз-два повалило до сусідів. Бабиско в їдній нічнушці і шлапаках з веранди встигла тільки запустити в них шуфельком, жи вугле сі ньом підкидає і на тім сі стало. А наш гниляк Бровко лежів догори цапки і мруживсі на сонцю, доки в його животяру не полетіла качілка; моя вірна над бідом не паткає, бо колись кінчала курси дісантури в французкім легіоні і має чорний самурайский пояс. На базари всьо купиш, а в Хмельницьку можна ше таньше.

За дві години я причапав з тими кубасами і яйцема додому, навколо в великоднім повітю розходисі запах висококалорійного жеровиска, душа геж замирає від того грандіозного свьета, а серце б'єтьсі чимскорше і весело так. Змовилисьмо разом оченаш і рухом перекусилисьмо, жінка поспричувала всі бебехи в кладовку, накрила стіл для дорогої родини, а я перейшовсі подивитисі на грядки, шо там виролосо. Дерево морви розпустило листочки, в квітнику зацвила мушкателька, межи кущами яньгрису і пожичок по светі тре зграсувати хопту, базник зсох наніц, по тім як в Дозька і Маргоськи на наш город прорвало гноївку. І так зле, і так недобре...

Моя Мішель вдігнуласі в спідничину з люреком, а я під вітрівку зав'їзав'їм дорогу краватку, дивимосі Шустира і бігме сі нервуем. Стрілеті як псів тих хулігархів, зібралісі в потемках тай приватизували ліси, ставки і посадки, видумують нові податки, не знати шо вироблеють зо стражденним народом. Але видко заслужилисьмо на таку нездалу долю, як ми самі не годнісьмо докупи сі зібрати, тай перемолоти їх в січкарни чи потопити в річці, як сліпих котет. А ше мене нервують пенсіонери в маршрутках – нарікают на владу, на всьо і вся, але шо їм заважило самим стати хулігархами і розкрадати? Совість, мораль? То якшо ти сам чистий серцьом і душою, багато не пашталакай, а тішсі, жи твоїм дїтьом ніхто не буде кидати в писок коров'їчими пляцками! Не люб'ю, як люди з тобом масненькі і солоденькі, а поза вочи тебе так обсудят і змішають з болотом, як би ти Христа розпинав чи шо.

Во я си маю черокі, то є машина широка, ньом і поле можна зворати, і до міста поїхати. Залеєш бендзини, сидиш за руль, розправиш плечі і шпариш, куда тре. Номери, правда, замастив'їм шміром, жеби міліцаї не знимкували, бо таким колохідом їздити менше як сто ніяк не годен, вона аж сі просе, жеби газувати і радіатор не закипит, хоть би ти трісі! Пару літ тому я просив'їм Богдана Трохимовича – поїдьте до Барнаулу і вимінейте свою Ракель на таку машину, як в мене, а він вперсі і не, кобила му дорожча, як жінка... а так лишивсі хлопака сам-самісінкий, хоть і в тлівізор попав.

Бог – головний начальник, виде, як ми празникуєм і певно всьо сі в Нім перевертає. Бо наша совісць починає робити тільки на другий день після свьет, тому люди придумали

обливний понеділок, жеби сі освіжити тай сі задумати, шо в житю не грає. Раз нам були дали до церкви молодого свьященика, то він як пересповідав всьо село – бідака вийшов з захристії свий і блідий, такого сі наслунав, ніби без підготовки дївола зобачив.

А зара про саме свьето. Дорога родина складаїсі з: п'яків, тих, шо за рульом, тих, жи тиждень ніц не їли, дзядзів, бабців, троюрідних цьоток, дітий, гостей з чокулядкама, кобіт, жи пльоткують і шпігають в ребра своїх хлопів, а культурніші під столом на немо стають на ногу. Всі вони приходять, хто борше, а хто аби тільки сі відмітити. Главней всьо пагода в доме – як сказав філософ. Перший прийшов вуйцьо Бенедьо, жи заслаб на скрут кишок, але мезим му поміг. Вуйцьо має ровер «Україна», але не гміє на нім їздити, а тільки з ним ходе, жеби сі підпирати і в фосу не хпасти, як си вип'є. Так і жиє з тим роверком ціле своє жите, женитисі не хтів, бо до пенсії відкалатав дальнобойцїком і всьо інтересне в него вже було. Потім прийшли кум Ростік, Лесик, Русланьо і Сірожа, їден в обтрасканих штанюрах, другий з флешком кльоквинівки в ручнім бубні, третий – игзимпляр в плащи супермена, а четвертий з лицьом помнетим як кірзак. Фсі вже під градусом під дверми затігнули пісьню Катерини Перової «Хот'н'колд», жи щикатурка геж сі на стінах полуцила. Зак їден сьпівав – другий щикав, а потім з гармошкоком з папірця на гребінцю вклячавсі третій – четвертий вже пчихав в ритм синкопи. Моя Мішель здогадаласі, жи пісьня «Хот'н'колд» є про то, як нагрівасі і стигне жилізко. Мудра баба – то як крило ангела.

Пополудни на нашім тратуарі запаркували фіру Альоша і Веронька з дітисками. Він хлоп як жовнір – закручені догори вуса, густа борода і довгі пейса, капец сорок сегомо розміру, а вона на десіть років за него старша і в два рази ширша в радіусі. Поженилисі по роцоту, бо Веронька збрехала, жи має родину в Канаді. Альоша проклев той день, як сі з ньом воженив, жиє в своїй хаті як квартирант якийсь, римонтує трансформатори по цілім районі, хтів невіть сі забити, але ток го не бере, то вже дав си спокій. І мусе сі мордувати через їхне потомство – штири дівки-близнючки... Сидит межи ними як слонь гумовий, тай радий був би всьо то послати до пісечої мами, але такий видко його хрест...

Гості радісно чвакають, кусають мнесо, гольгають бурачанку, жінки п'ють через соломнені рурочки шампанське з румбамбару, а Бровко надворі сумно глодає пацеті кістки. Ка-зьянку я припритав на потім, бо може ше хтось надїйти. Але обійшлосі, бо хтось з гостей зав'їзав фіртку на дрїт!

Потім вибило свьітло і всі зачили розлазитисі по хатах, а ми з мойом Мішель полюбилисі тай полігали спати. На другий день був обливний понеділок, ми з кумами взяли відра і пішли облівати всіх, хто не встиг втікнути і схватисі. А потім вже ховалисі ми, як облели пасажирів в рейсовім автобусі – по нас, жеби помститисі, приїхали пожарнікі і зачили за нами гонити на червонім Зілі і шпринцювати в нас зимном водом. Ми рухали мештами скоро, але найбільше нам помогло то, жи в пожарці скінчиласі солярка і машина раз-два заглохла. По обіді ми поїхали на цупака і налупали геж цілу калюшку мотоцикля, а ше в мочарах закололи гральми п'їтьох диких качок. Після того пару разів скакали нурца з дамби, попливали наперегонки, капку позагарали і поїхали звідтам, бо рано ше маєм зробити знимки на візи до Корватї.

А пісече вісіле як сі показило, жінка ввечері казала, жи воно позїдало всі яйці, крашанки і галунки на люцьких гробах, а невіть на брацкій могилі тільки шкарлупа сі полишала... Дільничий каже, жи пострілеє ту всю наволоч, а я си думаю, жи то скорше його жінка з тьощом заказали в него на зиму по шубі.

**Мартін ГЮЛІХ
(Фрайбург, Німеччина)**

Дні такі ж, як і інші. Мої кроки стиха відлунюють від стін будинків, повітря пахне анісом і старими людьми. Світ переважно наповнений привітністю, перед базарними будками її навіть забагато. Чоловік з бакенбардами каже: серпень визначить літо. В серпні вирішується доля року. Як, питаю, як вирішується. Він здвигає плечима. Селянська мудрість. Народна прикмета. Звідки йому знати. Ріка неспішно, як і вчора, тече. В плиткій воді перестрибує з каменя на камінь хлопчик. На ньому короткі штанці, сандалії і підколінки. Перед кожним стрибком обличчя хлопчика набирає виразу математика. Він не дивиться вправо, не дивиться вліво, його погляд, немов інтеграл, прикутий до наступного каменя. Часом він злегка розхитується, тоді стрибає. Шоки надуті, руки розкладені, немов крила літака. Після кожного приземлення він шумно і полегшено видихає своє задоволення. Добре стрибає, за нього не потрібно переживати, він не поллизнеться, не намочить ніг. Аж тут, хлопчик вже далеченько, він раптом переривається і бредє мілководдям назад до берега. Знаєш, каже він до мене, минулого літа було краще. Витріщається на мене вибалушеними очима. Я киваю і переводжу погляд на його черевикі. Їм каюк, каже він, чистісінький каюк. Тоді сміється і біжить геть. Наступного дня я знову зустрічаю його в місті. Його тягне за собою тоненька як стеблинка жінка. Хлопець пручається, але жінка не дає збити себе з пантелику. Вона шарпає його за рукав, ніби перетягає канат. Хлопець безпорадно нишпорить довкола очима. Натрапивши на мій погляд, його очі скляніють. Зупиняються на мені, немов на річковому камені. В ту ж мить його опір зламано. Він безвольно дозволяє жінці тягти себе далі. Я купую хліб і молоко, повертаюся до своєї кімнати. Бувають дні, коли я пригадую собі якесь ім'я, якийсь день, усмішку... проте вже наступної миті все зникає.

У сні я перестрибую з одного морського каменя на інший, перестрибую і перестрибую, так далеко, що мені видно вже тільки обриси берега. Спочатку стає лячно, потім надходить приплив і легко підхоплює мене назад на побережжя. Лагідний такий сон, настільки гарний, що вмерти можна. І все ж, коли я прокидаюся, в мене шалено б'ється серце. Не знаю, який сьогодні день. Не знаю, котра зараз година. Не

знаю, що робити. На вулиці вищать колеса автовок. Я підіймаюся і підходжу до вікна. Липнева спека вгризається в ранок. Перехожі втискаються в затінок будинків і рятують свої покупки. За рік повертає швидка із увімкненою мигалкою і зникає в напрямку центру. В когось серцевий напад, стався нещасний випадок, звідси не видно. Води в річці трохи прибуло. Камінці, по яких ще вчора стрибає хлопчик, залило водою. Це означає, що в горах почалися грози. Я чекаю до вечора. Коли і о сьомій хлопчик так і не приходить, іду додому. В телевізорі стріляють. Рахують убитих, показують вигорілий танк. Війна, каже хтось, продовжується. Той з бакенбардами також щось каже про поступ. Крок за кроком, каже він, ми, каже, мусимо думати крок за кроком. Перекладає з місця на місце кілька карток на своєму столі, тоді киває. Скажімо так, каже він, а на більше нам і не треба розраховувати. Ми, він постійно каже: ми. Так ніби нам з ним є що ділити. Так ніби в нас з ним якась домовленість. Не існує жодної домовленості. Ні між нами, ні взагалі. Він хоче знати, чи добре мені в моєму помешканні. Чи регулярно я харчуюся. Чи все ще зриваюся вночі зі сну. Я заперечливо хитаю головою. Я тут познайомився з кимось, кажу. З жінкою, питає він. Ні, кажу, з хлопцем, ми зустрічаємося біля річки. Тип з бакенбардами відкидається на стільці і уважно дивиться на мене. Ви розмовляєте, запитує він. І хоча він дуже старається, та все ж йому не вдається приховати своє заскочення. На якусь мить видається, що він мною задоволений. Кілька секунд він мовчить, а тоді ще раз повторює своє запитання, наполегливо і суворо, так немов від відповіді на нього залежить майбутнє. Ви розмовляєте? Я відводжу погляд і дивлюся крізь вікно, притемнене жалюзіями. Деякі з планок погнулися, і в просвіті можна роздивитися дерево, кран, скелет даху недобудованого будинку. Мені чутно звук цвяхів, які тхось вганяє в дерево. Три удари, тиша, тоді знову три удари. Того, хто це робить, не видно. Я киваю. Так, кажу, ми розмовляємо.

На базарі я купую полуниці. Стало ще спекотніше. Радіо повідомляє про повені в Нікарагуа, так ніби це може слугувати комусь потіхою. Я чекаю біля ріки на хлопчика. Його нема. Ні цього дня, ні наступного, ні ще через день. Коли я вже і не сподіваюся знову його побачити, він з'являється. На ньому ті самі куці штанці, ті самі сандалії, ті самі підколінки. Але він не стрибає, хоча камінці в річці знову з'явилися з-під води. Він сидить на дерев'яній балці на березі річки і дивиться на мене. Вчора, каже він, я здав плавання на фізкультурі, я був найкращий в класі. Я киваю з легким поклоном. А тоді

сідаю на землю навпроти нього. А що твоя мама, питаю в нього. Вона дала мені печиво, каже він, щось вісім чи десять штукочок. Бери, кажу, і подаю йому мисочку з полуницями. Хлопець бере одну, уважно її з усіх боків роздивляється і кидає в воду. Вони старі, каже він. Ну, не такі старі, як ти, відповідаю. Хлопець підводиться і балансуючи спинається на балку. Так, але я не липкий, каже він, а липкий – все одно що мертвий. Хлопець розставляє руки, надуває щоки і стрибає з балки вниз. Він приземляється як лижник з трампліна і з тріумфом сміється до мене. А чому, питає він в мене, ти не йдеш додому. Волоцюгам нічого робити на річці. Не знаю, скільки малому років, десь сім чи вісім. І все ж його фраза мені як удар під дих. Я не волоцюга, пошепки кажу я. Волоцюга, волоцюга, верещить хлопчик до мене. Хапає мисочку з полуницями, яка стояла переді мною на землі, і починає ними в мене жбурляти. Першу я ще відбиваю долонею, але вже друга з чавканням розбризкується на моїй сорочці. Потрапив простісінько в праву лезеню. За цим попаданням ще декілька: печінка, серце, живіт, ще раз лезені. Хлопець регоче. Удари сипляться щоразу швидше. Волоцюга, кричить він, волоцюга. Я зустрічаю град куль, ніби боксер, який приймає останні удари значно сильнішого суперника. В якийсь момент це припиняється. В якийсь момент боєприпаси завжди закінчуються. Сиджу нахилений вперед і не наважуюся підвести очі. Коли я все ж роблю це, то бачу, що хлопчик стрибає з каменя на камінь. На голову він начепив собі замість кепки перевернену мисочку з-під полуниць. Минулого літа, гукає він до мене, було краще. Він знімає мисочку з голови і пускає її в воду. Врешті-решт він стрибає назад до берега і підходить до мене. Я роздивляюся себе згори вниз. Сорочка просякнута кров'ю, деякі потрапляння вже не відперуться. Знімаю сорочку і кидаю її хлопцеві під ноги. То все ти, кажу. Хлопчик дивиться на мене. Хитає головою. Моя мама, каже він, не знає, що я тут, мені не можна. До річки, питаю. Ні, відповідає він, взагалі не можна. Я встаю, нахилиюся по сорочку і йду. Через кілька метрів ще раз повертаю голову. Ідеш зі мною, питаю. Хлопчик знову сідає на балку і дуже незграбно починає вертити головою. На його чолі дрібні краплинки поту. А от цього мені вже точно не можна, каже він, не припиняючи вертити головою, та й не хочу. Я киваю. Добре, добре, кажу, я просто так запитав.

По обіді я лежу на галявині за містом і мружуся на сонці. Навколо все гуде і дзижчить. Повертаю голову набік і спостерігаю за жуком, який спинається на кінчик листочка. Його

панцир переливається перламутром. Я простягаю руку і наставляю йому пальця. Він неохоче відривається від свого листочка. Безперервно намащує дорогу перед собою вусиками, аж поки не опиняється в моїй долоні. Я повільно-повільно стискаю пальці, залишаючи йому час для втечі. А він не тікає. І тільки згодом помічає, що зробив помилку. Згодом, коли йому стає дуже тісно. Коли повітря все менше. І вже не допомагає тріпання крилець. Коли він непорушно сповзає назад у траву. Я ще лежу якусь хвилю, тоді встаю і повертаюся в місто. Гарний день, такий гарний, ніби первоцвіт на снігу. Я сплю біля річки. Вночі заповзаю в дерев'яну будку, яку, мабуть, змайстрували для забави в печеру розбійників діти. І хоча я в сховку, але мені не спиться. Примарюються сни, ніби якісь мандрівні дюни, невиразні образи голих, переплетених між собою людських тіл. Я чую крики, сміх, рипіння гальки. Стишений жіночий голос шелестить: Дозволь мені це зробити. Зранку коло моєї нічліжки стоїть хлопчик. Він нахилив голову набік і дивиться мені просто в обличчя. От бачиш, каже він, ти таки волоцюга. Я сідаю. Від твердої долівки болять крижі. Знаєш, що я думаю, кажу я, ти зовсім не вмієш плавати. Ти плаваєш найгірше від усіх твоїх однокласників. Неправда, каже хлопець. Його очі зменшуються до вузьких щілинок. Руки в кишенях стискаються в кулаки. Правда-правда, кажу.

Хлопчик плаває добре, я і не сумнівався в цьому. Він вплив на середину. Достатньо далеко, щоб його підхопила течія. Він дивиться в мій бік і махає рукою. Чи то привітно, чи то розпачливо, хто його там на такій віддалі розбере. Його голова вже ледь видніється, рука все меншає, течія відносить його все далі. Я вилізаю на дах дерев'яної будки, щоб довшо на нього дивитися. Якийсь час ще махаю йому вслід, але от він і зовсім пропав з поля зору. Я зістрибую з даху і, як лижник, приземляюся на річковому піску. Акуратно складаю одяг хлопчика і кладу його купкою до дерев'яної будки. Гарний кадр. Він символізує тепло стосунків, гармонію. Ще за мить я повертаю назад до міста. Без поспіху. Крок за кроком. А на більше я і не розраховував.

Переклала Христина **НАЗАРКЕВИЧ**

Перекладено за виданням:
Martin Gülich. Flussab // Ausgehen.
19. Würth-Literaturpreis. Hrsg.
v. Dorothee Kimmich u. Philipp
Ostrowicz. – Künzelsau: Swiridoff
Verlag, 2008. – S. 61-66.

D. H. Kerby

Nearly Lacerated by a Weed Whacker

*Destitute, hungry, thirsty,
With no bed to sleep in,
Sleeping in streets
Patrolled by soldiers
Under martial law,
Days after a coup d'état,
Expecting money from my mother
Through Western Union,
Which refused to cooperate with me,
Though Amy Goodman has reported
That it cooperates with the CIA,
I became, As I think anyone would under those
circumstances,
Obstreperous and even a little bellicose.
Finally deciding that the Western Union office
would not
Be persuaded that I was to be funded,
I lay down in front of the building,
Intending to sleep there as a form of protest.
Here came the gardener with the weed whacker,
Closer, closer and closer to my prostrate
Body, clearly threatening to lacerate me;
Ultimately, he drove me off.*

dh@dhkerby.com

Що вона потім робила, куди пішла,
з хусткою в рукаві й каблучкою на мізинці,
коли її темне вікно роз'їдала імла,
як іржа роз'їдає старі есмінці?
Курила бельгійський тютюн,
міцніший, ніж зазвичай.

Сварилася з поліцейськими – п'яна і грізна.
Брала сухе вино, пила у фаст-фудах чай –
індійський, мов океан,
чорний, як власна білизна.

Й пила за те, що ніхто не зможе її знайти,
за те, що проймається спокоєм
душі золота матерія.

Лежала на теплому спальнику –
оголена, мов дроти,
тиха, наче вода, сонна, ніби артерія.

Що по ній залишилось? Якись борги,
які я поволі сплачував, книги і мапи,
якись випадкові друзі, якись вороги,
яких я насправді не знав,
хоч насправді мав би.

Лишилися речі в її шухляді, ніби в журбі,
календарик із її місячними,
щоби я не міг помилитись.

Лишилась бритва, яку я врешті забрав собі,
і завжди різав обличчя,
намагаючись поголитись

Темна й солодка пора зими.
Важкі вечори, невагомні ранки.
Жінки, що чистять в снігу килими,
мов обробляють земельні ділянки.
Низького неба пляшкове скло
з зеленими демонами та зірками,
і перетікає горлом тепло,
ніби жовті меди щільниками.

Поштова торба з останнім листом,
теплі бари і мокрі монети,
комети з довгим яскравим хвостом,

як фазани залітають в замети.
Всіх подорожніх по довгій зимі
будуть вірно чекати удома.
На всьому, що діється в цій пітьмі,
буде лежати терпка утома.
Так би й палити густі вогні,
так би й слухати в темінні тиху,
як шука рухається в глибині,
бурштином вмерзаючи в кригу
Ця жінка, яка фотографує дерева січня,
їхню вогку динаміку і переплетіння,
маленькі будинки з димами,
засипані снігом узбіччя,

неба тяжкі простирадла зі складками й тінями.
Ось вона стоїть за повітрям, наче за ширмою,
стежить за цими деревами, мов за тваринами,
за їхнім дитячим шепотом, за ходою пташиною,
за тонкими руками, за збитими в кров колінами.
Ось вона ловить їх, як птахолов, розкидає сіті,
стрічками прив'язує собі до зап'ястя.
А чорні порожні озера, кригою вкриті,
постійно віщують їй усілякі нещастя.
Говорять: всі, кого ти собі впіймаєш,
до смерті будуть тепер іти за тобою.
Будеш їм віддавати усе, що маєш,
будеш ділитися з ними вином і водою.
Але вона говорить: все, що я справді маю –
це стрічки, щоб триматися поруч із ними,
і їхні слова, які я ніяк не запам'ятаю,
і постійно раню уста їхніми голосними.
Ті, що йдуть за тобою, тебе про це не питаються,
ти сам себе прив'язуєш ніжністю і ворожнечею.
Ось зараз, бачите, як вони наді мною хитаються?
Це вони все почули,
і тепер заперечують

Юрій АНДРУХОВИЧ

З МАЙБУТНЬОЇ КНИЖКИ
«ЛЕКСИКОН ІНТИМНИХ МІСЦЬ»

ГАМБУРГ, 2004

Коли я зійшов на головному вокзалі, звідусіль долинала музика. Я подумав: от молодці, завжди щось несподіване. Музика була класична – камерні й фортепіанні концерти, симфонії, увертюри. Вона звучала з кожної шпарини в кожному з прилеглих коридорів і підземних сполучень. Увесь вокзал було перетворено на велетенську філармонію нового типу. Тобто на філармонію зі змінним потоком слухачів, які циркулюють сюди й туди, вдаючи при цьому, наче так і повинно бути. І нічим уже їх не здивуєш. У Денвері, Колорадо, хтось розповідав, наче потрапив до ресторану, в якому офіціанти, обслуговуючи гостей, паралельно виконують оперні арії. Юрба, а краще сказати, публіка на Гамбурзькому головному вокзалі поводитись так, наче всі вони щойно з Денвера і класична музика вже просто-таки в'їлася в їхній щоденний побут.

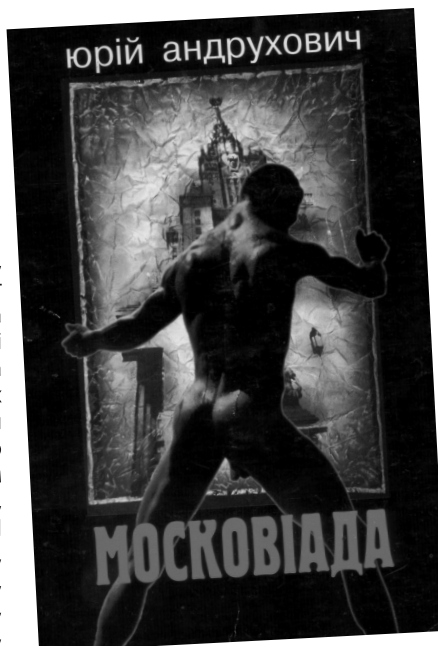
Я вирішив покружляти вокзалом – тим більше, що неправильно розрахував час, і в мене з'явилося трохи зайвого. Якість відтворення в деяких місцях здалася мені цілком пристойною. Іноді я впізнавав автора, іноді виконавця. Іноді не впізнавав твору. Музичне тло надавало всьому навколишньому особливої, ніби в поганому кінофільмі, значущості. Згадався анекдот про музику з гучномовця в осінньому парку. «Це часом не Глінка?» – запитує перехожий меломан зустрічного добродія, котрий завмер посеред алеї, задумливо опустивши голову. «Та я й сам думав, що то Глінка, а то Гівно», – відповідає задумливий добродій, не відводячи очей від носків своїх черевиків. Анекдот, погоджуюсь, бородатий, але згаданий своєчасно.

Напевно, подумав я, така собі культурно-соціальна акція місцевої влади, щось на зразок «Поезії в метро». А тут, напевно, якісь «Симфонії вокзалу», «Струни залізниць», «Колеса класики» чи якось подібно.

Наступного дня я знову там крутився – і знову звідусіль долинала музика.

Третього дня я з головного вокзалу (там усе ще лунала музика) вирушив через колишній кордон до колишньої Данії, тобто до станції Гамбург Альтона – щоб зустрітись з Наташою. Наташа зараз живе в Гімалаях і навчає англійської та польської мови нащадків непальського короля. Вона не вміє ставити банальних запитань, тому навряд чи вона спитала, як мені подобається в Гамбурзі. Але припустимо, що вона спитала саме про це. Я кисло збрехав, ніби мені найбільше сподобалася класична музика на вокзалі. «У такий спосіб вони відганяють наркоманів і просто бездомних, – пояснила Наташа. – Бо ті не витримують класичної музики. Через дві-три хвилини їх починає так ламати, що вони воліють бігти подалі, тільки б не чути більше цього знущання. Відколи це запровадили, ти не побачиш у вокзальній околиці жодного бомжа».

Ну от, подумав я і задумливо глянув на носки своїх черевиків.

МОСКОВІАДА

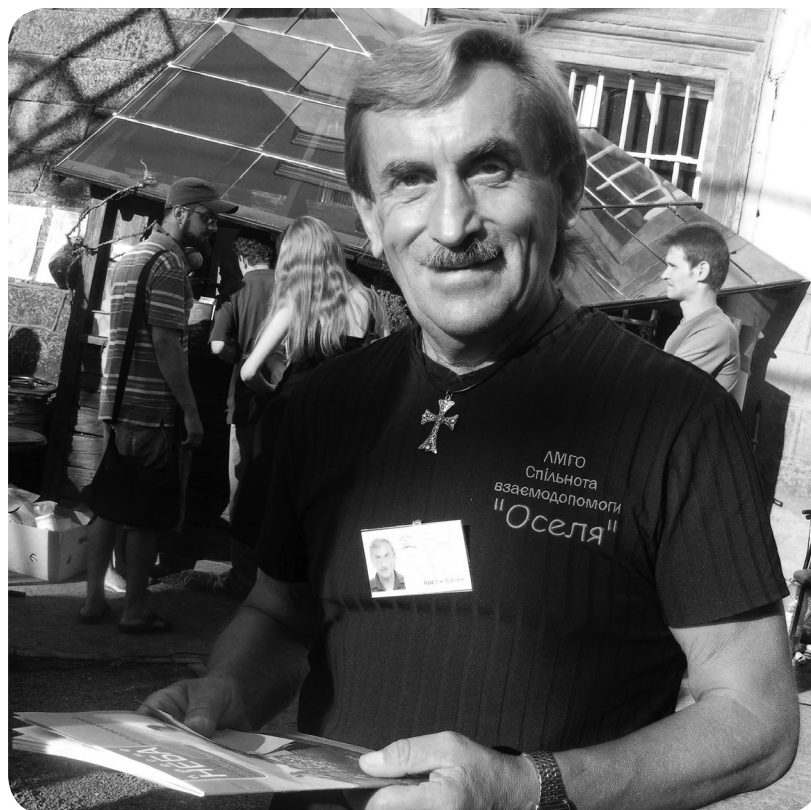
Максим, працівник Львівського міського соціального центру, де я ночую, запитав, чи я читав книжки українських письменників. Я відповів, що крім шкільної програми – нічого. Він дав мені книжку Юрія Андруховича «Московіада». Я був вражений, наскільки там багато всього схожого на моє теперішнє життя бомжа: бурякового кольору мутанти, які оточують тебе кожного дня. В черзі за дармовою їжею стільки разів доводиться ошкіритися погрозило на чийсь цинічні домагання влізти поперед вас, поперед них, поперед всіх. Не можна на когось пильно задив-

лятися. Потрібно виробити поверховий блукаючий погляд, який ні на чому не зупиняється. Байдужий нефіксований рухомий погляд.

Чудово в романі зображені жінки, дуже правдиво! Більшість з них – напів-облізлі голови, підбиті й запухлі пики, від яких тягне вигрібною ямою. Епізод, коли в «Закусочній» з'являються двоє омовців і лупцюють чоловіка, що спить на підвіконнику, таки нагадує життя на Залізничному вокзалі, де я прожив півроку. Завжди потрібно остерігатися ментів – якщо заснув, то можеш прокинутися від кийка. Дуже правдиво описані дії КГБ, які винохували нас, знали де, з ким і як, напевно ще перебирали наше гівно, аби знати що ми їли. Всі в імперії, «стране советов» були стукачами, все про всіх знали. Був такий анекдот: «Сообразім не на троїх а на двоїх, шоб знать хто заклав».

Сподобалось все! Засідання покійників – це реалії нашого життя. Цитую: «Ми подаруємо всім їхню, вибачте на слові, омріяну незалежність. Ми навчимо їх перемагати у референдумах. Бо референдум – це ідеальний спосіб маніпулювати людьми, залишаючи в них ілюзію, нібито вони самі вирішують свою долю». Це якраз стосується пропозиції нашого президента провести референдум. Про наш народ, про Україну – все супер! Головне – дожити до завтра. Цю книжку треба прочитати. Раджу всім!

Женя ДЖАН
продавець вуличного журналу

Богдана МАТІЯШ П'ЯТЬ ВІРШІВ ПРО ПСІВ

1

відхекаємося від усього як досвідчені (втомлені?) пси просто відхекаємося нам треба так багато робити намовчки бігти вперед підставляти голову під удари якщо не захочемо під нашійника нам треба намовчки принохуватися до запаху наших господарів тільки бачиш ми всі (жоден із нас? тільки ми із тобою?) не знали що в нас є господарі ми якось так наївно до недавнього часу думали (вірили? сподівалися?) що ми просто самі по собі що ми дуже самі по собі що ми так якось непомітно нарешті самі по собі і що нам на це можна сказати і що з нами можна вдіяти а раптом хтось приходить пхає нам під носа палицю кричить апорт і чекає що ми зірвемося з місця що ми летітимемо аж вітер свистітиме в вухах а ми сидимо на місці ми щойно прокинулися нас невчасно (недоречно?) (розбудили? підняли? потривожили?) і ми нікуди не біжимо ми нічого ні в кого не просимо й нікому нічого не обіцяємо ми не знаємо за що нас раптом б'ють і за що нас виганяють із наших домівок навіть якщо вони не дуже затишні навіть якщо це просто собачі будки навіть якщо це звичайна псяча конура за що нас вдаряють за що нас із неї копняком із носка і нам підібгавши хвости доводиться йти ночувати у ліс добре що він недалеко я тільки скося поглядаю на тебе (я ж знаю треба намовчки) я тільки хочу щоб ти примружив очі мовляв ми такі відхекаємося ми ж мудрі досвідчені (тільки трохи втомлені але про це не конче комусь розказувати) і найгарніші у світі (хоч і трохи побиті і трохи потовчені) пси ляжемо на землю покладемо голови на лапи і просто відхекаємося

2

будемо лагідні будемо спокійні лагідні й добрі й веселі пси не триматимемо кривди на тих хто на нас кричить хто нас виставляє за двері хто змушує нас днями ходити голодними не збережемо у серці зла до тих хто нас зневажає хто з нас сміється мовляв подивіться які ж оці пси нікчемні а може навіть дурні бо я їх б'ю і обзиваю їх якнайгірше і виганяю під дощ і сніг а вони все повертаються радісно до мене біжать щойно я вийду надвір вони заглядають мені в очі махають хвостами простягають мені лапи хекають ніби сміються вони напевно дурні ми все це слухатимемо і вибачатимемо не ображатимемося бо ж він не знає що ми любимо дощ і сніг і над усе бережемо тих кого ми навчились любити навіть коли нас ранять навіть коли про нас забувають навіть коли нам із очей течуть сльози ми на знайомі кроки і на рипіння дверей повертаємо голови мчимо до тих кого любимо здіймаючи хмари снігу гавкаючи на весь двір вистрибуємо довкола радісні що вміємо любити лагідні й світлі пси

3

завжди люблять найперше серцем
а вже потім очима язиком шерстю
подушечками на лапах лапами хвостом
бігом швидким качанням в траві
всім тілом пружним і міцним
люблять щасливим гавкотом
що лякає птахів люблять гарчанням
люблять також засинаючи мовчки
притулившись лапами й спинами
поклавши голову до голови
бачачи небо і зорі й місяць вгорі над
собою перш ніж замружаться очі
люблять заснувши і дивлячись
однакові сни

4

навіть коли не знаю де ти і як ти є мені все хочеться
з тобою говорити переступаючи з лапи на лапу
весело вимахуючи хвостом розповісти тобі те чого не вмію
розповідати більше нікому в світі

хочу розповісти тобі яка красива буває в річках вода
і які чудернацькі ходять в лісах звірі яка досконала і добра
буває тиша після заходу сонця і як на озері
міцно промерз лід хочу розповісти який увесь світ
красивий і як багато за все що в ньому є хочеться дякувати
за все що приходить і що відходить
за все що тішить і все що ранить

а потім коли розповім тобі все що знаю
можна буде просто піти відчувши що дорога добра
що добрий пісок під ногами що добре сонце і що добра
ця найгарніша у світі самотність коли нікого навіть тебе
немає і коли кожен навіть ти дуже близько

5

не біжи від мене мій псе не залишай мене
ти навіть не знаєш як міцно мені хочеться
щоби ти був тут щоби ти був поруч
не біжи від мене по той бік землі
і по той бік місяця не залишай мене в лісі
щойно западе темрява мій найдорожчий псе
не відходь від мене щоб не сидіти мені
біля мурашника щоб не вити мені між дерев
щоб не шукати слідів твоїх де ти спіткнувся
щоб не питати всіх як так тебе не стало
коли дивитися здалеку смерть здається
такою несправжньою а коли наближається
ранить багато й міцно як шкло гостре
пробиває лапу як вистріл мисливця ранить
серце псе мій найдорожчий покладай голову
на твоє тіло покладай лапи біля твоїх лап
заплющуй очі тихо по тобі плакатиму

LIVE JOURNAL

2009.07.24

Власні імена

panivzdu

чуваки ідейні націоналісти - вас попустити
чуваки ліві й анархісти - вас попустити
чуваки ультрарадикали - вас попустити
чуваки сноби й педанти - вас попустити
чуваки радикально правовірні - вас попустити

чуваки атеїсти й агностики - вас попустити
чуваки гомофоби - вас попустити
чуваки які критикують і ненавидять владу - вас попустити
чуваки які всіх інакодумних криють матом - вас попустити
А якщо не попустити - мені вас реально шкода

2009.08.20

titka_vitka

Є робота - нема жеже.
Є жеже - нема роботи.
Бліп-банан! Скільки ж я було
байдикувала (частіше - вимушено, але
це мене не виправдовує).

Перегорнула дві сторінки жеже: нічого цікавого (не ображайтесь).

Всім превед!

ПеСе: Зовсім забула! У мене єзд новоздь. Чисто девчочковая. Постриглась. Рваненько. Нічо так, усі домашні, коли виходять зі мною наадвір, довольні. А вдома я однак із фостіком, щоб не мішало ггг

2009.13.07

andr1981

Про халяву
Ненавиджу, коли хтось щось хоче
отримати на халяву. Ще більше не
навиджу, коли цей хтось це щось хоче
отримати від мене особисто. Ще більше

не люблю, коли халяву пропонують мені. За все доводиться платити. Найзручніше платити баблом. Якщо ти робиш роботу, за яку не платять, ти її кидаєш, як тільки маєш можливість робити щось оплачуване. Якщо хтось робить мені послугу, яка варта грошей - нехай візьме гроші, мені халяви не потрібно. За гроші я купую якість і терміни виконання роботи. Робота без термінів і без якості сенсу не має.

2009.20.08

pelleroja

Каждое поколение считает себя потерянным.

2009.20.08

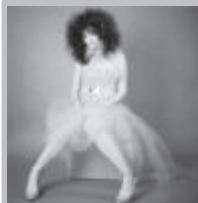
myrko

Таку ржаківу рекламу бачив у метро.
Шкода не було чим зафотати.

"Сауна. Готель. Шашличок. Кінні прогулянки. Вона працює! Ми - відпочиваємо! телефон в бла бла"

Оперативно)

2009.22.08

dziga_ya

Лу діє на мене якимось гіпнотично. Одразу читаю майже до кінця, а потім розтягую останні 30-40 сторінок на декілька днів, щоб просто з ним не розлучатися. В Aftenposten написали, що це краща книга Лу з часів «Ніівно. Супер!» і я з норвежцями погоджуюся. «Мулей» починається словами: «Ми

ПАДАЕМ. ЛЮБЛЮ ТЕБЯ. ДЕЛАЙ ЧТО ТЕБЕ ХОЧЕТСЯ. ПАПА.»
Книжка з таким початком вже засадично поганою бути не може, я так вважаю.)

А взагалі книжка про бажання жити і бажання НЕ жити, про бога і Бога, про те заради чого варто жити і через що хочеться вмерти. Але написано про це, як і все в Лу, просто, без зайвих заморочок і повчань.

А ще дуже тішить моє самолюбство те, що головну героїню звати Юлія і тут вже я знайшла стільки спільного: ми в мандрах шукаємо порятунок, тільки я з одними надіями, а вона зовсім з іншими.

Дівчина втратила усю сім*ю в авіакатастрофі. Навіщо жити далі? А головне як? Вона хоче себе вбити, та ось способи у неї дуже дивні (якщо взагалі в суїциді може бути щось НЕдивне). Після першої невдалої і ніби стандартної спроби вона вирішує не шукати легких шляхів, її смерть має стати особливою та загадковою, так вона дні і ночі проводить під Бухарестом в курятнику з надією підчепити курячий грип H5N1, бігає марафони, аби не витримало серце, і літає по всьому світу, туди-сюди, туди-сюди, а її літаки усе ж долітають до цілі... Таким дивним робом у гонитві за смертю Юлія виконує останнє побажання батька, прислане СМСкою. Читайте і дізнайтеся самі, що таке «мулей» і чому книжка такого яскравого зеленого кольору!

2009.21.08

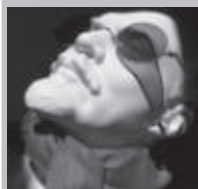
maryxmas

слухаю УХ-радіо, чую повідомлення:
"Передайте привіт Верховній Раді і поставте "Плач Єремії - Лента за лентою".
Дякую."
і як не дивно одразу ж влючили.

У нашому місті відкрили весільний салон "Еріда".
(Ерида (грец. Eris) — богиня чвар та розбрату)

Одною з відмазок на Євро 2012 буде: "в нас не погані дороги, ми просто не маємо права їх перебудувувати бо то є національна історична пам'ятка"

2009.22.08

haydamaka

один знайомий сказав, я прочитав
"Сто років самотності" нагадує
"Кайдашеву сім*ю"...
Все таки є архетипність у світовій
літературі...)))

...

2009.05.08

zzzulfiya

Під парасолею літнього кафе сидять і сперечаються два подуставших чоловіка, років від 45-и. пиво, горішки, чорні футболки і брезентового кольору

камизельки з багатьма кишнями, дводенна неголеність на блідих обличчях, похилі плечі.
- Да плевал я на него. Я ему так прямо и откоментил. Подумаеш. Тысячник. Зато у меня статістика! 300 в день, понимаешь? Вот так вот.
Другий відсърбує пиво.
- Меня он вообще... Еще тогда, в марте отфрендил.
Обоє мовчать, печально закидують до рота горішки.

2009.21.08

lemna_trisulca

Уявляєте, ви вранці заварюєте чай, відкриваєте комп, включаєте скайп – а там нікого нема, айсік'ю – а там всі в офлайн. Йдете в замішательстві френдстрічку почитати, а там тиша і жодного нового поста. Взагалі в інтернеті жодного оновлення за останню ніч не відбулося.

Усі покинули інтернет. Ви подумаете, що це катастрофа в неті (ну якась досі небачена вірусна атака, чи теракти на головних серверах планети), чи катаклізм в реальному світі?

2009.20.08

chapeye

а прямо за нашими вікнами десятки літаків літали, зграями - репетиція перед парадом на День незалж спокатку 2 по 4 вертольоти, а потім різні літачки партіями хвили 15 літали.

остання МРІЯ пролетіла (кожися)

а хтось, може, подумав, що війна з росією? :)

2009.23.08

elina_eva

як завжди вночі займаюсь не тим чим треба . зараз довкола мене шампанське яке я не п'ю, але наявність якого мені подобається. Цього разу читаю Кундеру- "Невыносимая легкость бытия"

Добре коли герой близький тобі за світосприйняттям. Здавалось би чоловік - я гендерно його розуміти не можу. Але я якась така- і місце моє на чоловічому боці світу.

2009.22.08

bndr_ndrj

...залишився народ, але краще б його не було...
...залишився народ, але краще б лишилась любов...
...залишилась любов до народу й народна любов...

...не лишали б ви краще окремо народ і любов...
...а ви краще любов і народ не лишайте одних...
...залишилась любов, та любити немає кого...

2009.08.24

dana_ja

Слава Україні!
найбільше побажання самій собі в цей

день
поменше червоніти за представників своєї нації...своєї держави!
я би дуже хотіла щоб нас перестали зображати і ідентифікувати як тупарилих затурканих і жадних хахлів щоб просто не було на то причин ну або хоча б щоб поменше такого.... бо це відчуваєш особливо гостро коли повертаєшся звідкись..... в країну...

2009.13.08.

maika82

Не так давно, героем тв-новостей из Львова,
был добрый человек, который за 4 гривны купил танковую

мину времен войны,
и принес ее в городскую мерию,
чтобы сдать властям.
На груди этого гуманного человека был почетный бейджик - Продавец журнала "Просто неба"

в Киеве журнал не встречался

2009.20.08

nastuska_nehaj

Сьогодні День Народження Бредбері! Замість свічок на торті запалили сторінки книжок, як у 451 за Фаренгейтом.

2009.05.09

tsvibak

чудесний заголовок
Перед оголошенням результатів виборів в Афганістані значно подорожчали автомати Калашникова

А када Янека будуть оглашать президентом, у нас намети для майдану подорожчають? Вряд чи. Хіба шнурки з милом, для операції самоунічтоження.

БУМБОКС, Меломания

Судя по качеству полиграфии, это успешный коллектив, который плевать бы хотел на подобные рецензии, и слава богу, поскольку ни фи́га мегаположительного сказать нельзя.

Начнем с того, что этот стиль (условно назовем его «городской романтический хип-хэп») успешно прижился на широком славянском просторе, растеряв все свои смыслообразующие критерии по дороге с запада. То есть он как бы и хип-хэп, но ни к селу, ни к городу, а потому — «хип-хэп». Скрэтч есть, лупы есть, негры матюгаются — но все мимо кассы, как ритмически, так и драматургически. Вследствие этого напряженная основа бита, призванная стоять колом, повисает на пол-шестого, вяло покачиваемая слезливым ветерком «она ушла, как трудно жить». Бесхитрый потребитель, однако, клал на подобные тонкости.

Бесхитрым потребителем являются тургеневские барышни и самцы, желающие с ними спариться. По всей видимости, и тексты песен как раз примерно об этом. А потому вызывают у барышень и самцов необъяснимые волнующие чувства и страстное желание сходить на концерт, после которого в апогее эмоций можно и спариться.

Романтичное нытье и мимокассовые диджейские «уики-уики-мазафак» надоели примерно на 4-й композиции, и до конца пришлось тянуть «через не хочу». Реабилитировался основоположниками сего течения — Buck 65 («Talkin' Honky Blues») и Everlast («Whitey Ford Sings the Blues», «Eat at Whitey's»), которых и вам рекомендую, миновав безутешное горе для пубертатных медляков, поставленное на регулярную основу.

Алексей ГАНДЖЕВ

WIZARDS AND DEMONS, Music Inspired By The Writings Of J.R.R. Tolkien

Этот грандиозный замысел продюсеров потрясает безвкусицей и беспомощностью или, как теперь модно говорить, «отсутствием креатива», банальностью, пошлостью, полным нежеланием придумать хоть что-нибудь свежее, удивить, ладно уже — до «поразить» им как до Луны, это ясно. Про сагу Толкиена в наши дни уже только глухой или слепой не знает, хотя спорно и это — затаскали книгу до последней степени, растажили на ролевые игры, клубы по интересам, названия рок-групп и невероятные голливудские кинокартины (просмотреть их я не смог, хотя честно старался — но это оказалось выше моих сил). Кризис мировой культуры сильнее всего выражается, возможно, именно в толкиеномании. Куда ни плюю, везде хоббиты. Книжка-то, сама по себе, ну... скажем так, весьма спорная. Право, есть в мировой литературе произведения и посильнее, и поинтересней, и позабористее. Про «поглуже» и про «потоньше» можно оставить за скобками. Но — сюжетов новых нет, сценарии как корова языком слизнула, идей никаких — ну, давай валять по длинной сказке с разваливающимся сюжетом, многословной, с тяжелыми метафорами и за уши притянутыми аналогиями.

Это о том, что сразу вызывает отторжение. Обложка диска вполне соответствует концепции, заложенной анонимным продюсерским корпусом — фамилий продюсеров я не нашел ни на, собственно, обложке, ни даже в справочнике AMG — а там-то всегда есть ответы на все вопросы.

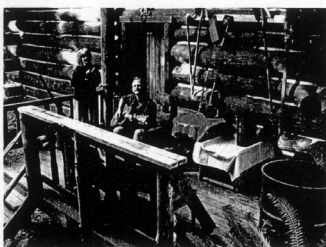
В принципе это обыкновенный сборник песен 60-х–70-х годов, к Толкиену, в большинстве своем, никакого отношения не имеющих, что говорит о полном непонимании авторами концептуального альбома творчества групп, музыку которых они использовали. А музыка, что удивительно, на пластинке очень хорошая. Лучшие группы Англии, игравшие арт-рок и психеделию в те самые 60-е–70-е, цвет рок-музыки того времени. Не все, конечно, из числа лучших, но входящие в ранг ключевых. Открывают альбом любимейшие Man — выпустившие четыре потрясающих альбома и только потом заигравшие мэйнстрим, но эти четыре — совершенно классические. Далее — Fire — неведомая большинству отечественных меломанов команда, но хотя бы ради одной их песни стоит послушать обсуждаемый здесь сборник. Крутейшие Fat Matress, группа Ноэла Рэддинга, басиста «Джимми Хендрикс Экспириенс» тоже каким-то чудом оказалась в числе «толкнутых» групп — и это радует. Вообще, для тех, кто хочет познакомиться с музыкой реально крутых и по-настоящему популярных в Англии групп начала 70-х этот сборник представляет определенную ценность. Где еще на одной пластинке можно услышать Skip Bifferty, Trader Horne, Sam Gopal и Quit World? Удачного прослушивания. Если закрасить на обложке диска все, что связано в Толкиеном, то сборник, по сути, просто отличный.

THE JAM, Beat Surrender

Неудачный сборник не самых лучших песен одной из величайших команд британского рока. Шоу-бизнес играет по своим законам, и выпуск этой пластинки был, видимо, кому-то очень нужен. Право, лучше не пожалничать и купить три первых альбома The Jam — они великолепны и безупречны. Эта пластинка тем, кто никогда не слышал The Jam мало что скажет об их энергии, мелодике и чувстве музыки. Для тех, кто хорошо знает творчество Уэллера и его команды — она, конечно, хоть куда. Ведь на ней есть и «Pretty Green», и «That's Entertainment», и «Private Hell», и еще кое-что хорошее — да у The Jam откровенно плохих песен, в общем-то, и нет. В любом случае, все они очень короткие и если кому-то что-то не нравится, то можно радоваться тому, что это скоро закончится. А кому нравится — тому и хорошо. Группа и в самом деле потрясающая, и бегите скорее покупать номерные альбомы The Jam. А фотографии на обложке сборника сделана явно во время фотосессии «In The City» — первого и самого ломового альбома The Jam 1977 года.

Johnny Boy

Coming Home

JOHNNY BOY, Coming Home

Домашнее музицирование сидя на диване. Двое мужчин и женщина играют на акустической гитаре (мужчина), блок-флейте (женщина) и скрипке (мужчина). Гитарист, ясен перец, дует еще и в гармошку. Так же средненько, как и на гитаре поигрывает. Поет нечисто. На диване, все-таки, наверное, сидит женщина (блок-флейта). Мужчины, скорее всего, на табуретах. Воображают себе пресловутый «камелек» и поют себе всем известные песни Дилана, Роджерса и Фогерти, перемежая их парой-тройкой народных баллад. Ну, ничего так себе. Возвращаясь к напечатанному — любители Толкиена примерно так и должны себя вести в свободное от основной работы время.

Алексей РЫБИН

Довготривала відпустка

(Реж. Джим Джармуш, 1980)

Як пояснити дівчині, яку кохаєш, де ти ночував сьогодні? Де тебе носило, подивиться вона на тебе злісно. Я був у друга, скажеш ти. Як пояснити дівчині, яка не спить ночами, бо на тебе чекає, де ти пропадаєш останні три дні? Ти взагалі втратив совість, оскраженіє вона. Я блукав містом, і не хотів вертатися додому, подумаєш ти. Так, ти не звик до осілого способу життя, але дівчина заслуговує на щонайменшу твою увагу, чи не так? Ти, Олі, з таким жіночим іменем, малюєш в своїй уяві ідолів і рок-кумирів, і тобі до лампочки будь-хто, хто не подібний до тебе.

Звідки ти прийшов, Олі? Звідки ти звалився на наші голови? Хто просив тебе розповідати нам свою історію? Твій будинок зруйнували... китайці? Я непогано знаю американську історію, але зовсім не пригадую в ній руйнівників-китайців. Можливо знайдеться хоч один, хто знає історію Сполучених Штатів Америки краще за мене? Отож, твій будинок зруйнований. Кілька божевільних на твоєму шляху, Олі, стануть тобі маяками, відштовхуйся від них і прямуй далі своєю дорогою, своїми темними брудними вулицями Нью-Йорк Сіті, місцями бездомних і непотрібних людських подоб, твоя мати в лікарні, де так часто сміються з тебе, а ти мовчиш і виходиш геть звідтам.

Сцена в божевільні мені сподобалася менше, ніж твоя зустріч із незнайомцем, який, як і ти, Олі, вважає себе туристом із довготривалою відпусткою. Він щойно зійшов з корабля, який прибув із Парижу, а ти стоїш і показуєш йому своє нове татування, поспішаючи на корабель, який відправляється до Парижу. О чорт, тільки ви не подумайте, що Олі так вже й поспішав. Він піднімався на палубу, а потім дивився на менший і менший Нью Йорк.

Падаль

(Реж. Гаспар Ное, 1991)

Chevaline – м'ясна лавка. А так собі, м'ясник. М'ясники притягують до себе мазохістів. А в нього – донька. Прямі ноги, коротка спідниця. Шевелін з м'ясної лавки миє ноги своїй доньці та вбирає їх у коротку спідницю. Любов до дітей, це так називається. Донька не розмовляє, а на вечерю щоразу м'ясо. М'ясо конини. Треба їсти, каже батько, це надає сили. Тобі потрібно ще рости.

Я ненавиджу батьків, котрі трахають своїх доньок. Котрі миють їм ноги, а потім витирають рушником. Чуєш, батьку, навчи свою дитину робити це самостійно. Навчи її тебе соромитися, коли ти заходиш до неї у ванну. Я ненавиджу батьків, котрі пестять свої пістони, і уявляють своїх доньок. Знайди собі жінку, і грай її скільки влізе! Навіщо псувати дитя? А взагалі... пішов ти!

Ти впевнений, що м'ясо з твоєї лавки можна їсти сирим. Ти впевнений, що після цього нічим не захворієш. Навіть туберкульозом, ти в цьому впевнений. Ти впевнений, що твою доньку зґвалтували, хоча 17 січня 1979 року у неї почалися перші місячні. Ну, якийсь робітник хотів був до неї підмолодитися, а ти звинуватив його в гріхопадінні. Ножа йому засадив.

Тебе – в тюрму, доньку – в інтернат. Кожен з нас в одну мить може втратити все, ось так ти тепер філософуєш. У камері вас двоє. Такий симпатичний хлопчина. Ти кажеш, тюрма – брудне місце. Вона всіх робить зовсім інакшими. Той хлопчина так дивиться на тебе. Він підсідає з краєчку на твоє ліжко. А коли тебе відпускають, я навіть занотував цю фразу, ти говориш про себе, ні, я не педераст, я все забуду. Таким, м'яснику, ти мені більше подобаєшся.

Ти йдеш у своє улюблене Паризьке кафе, але в тебе немає грошей. Замість твоєї вивіски «Chevaline» – М'ясна лавка для мусульман. А донька в інтернаті. Ти – ніхто, безробітний, котрий немає даху над головою. Твій постійний клієнт з м'ясної лавки нічим допомогти тобі не може. Одна корова, яка будь-кому впаде на шию, вагітніє від тебе. А ти кажеш, зачаття – справа випадку. Я без жалю не можу на тебе дивитися, ти вже мертвечина. Жуй свою конину, та хоч помри.

Життя богеми

(Реж. Акі Каурісмякі, 1992)

Письменник, художник, композитор – три стовпи людства, які продукують мистецтво. Людство каже на це мистецтво: «Merde!». «Лайно!», якщо по-українськи.

Письменник, художник, композитор – три кити і водночас три черепахи, які тримають і які гальмують історію світової культури, яка окультурює людство, яке каже: «Merde!».

Письменник, художник, композитор – хтось один із них сказав, що потрібно жити відповідно положенню. Хтось з них мав на увазі «становище», перебуваючи в якому з рота так і вивалюється «Merde!».

Письменник, художник, композитор – три алкоголіки-нероби, яким до merde будь-яке мистецтво, на яке впливає блакитний колір.

Якщо ви вважаєте себе невизнаним генієм, чорно-біла стрічка Каурісмякі вас змусить проковтнути власний понос.

Підготував **Максим ОЛЬГА**

КІНО
КІНО
КІНО

« Щоб показати проблему бездомності я фотографую не безпритульних, а те, що може розповісти про їхнє життя – предмети побуту, **ІМПРОВІЗОВАНІ** меблі, їхні особисті речі, які подібно до них не мають свого місця.

речі можуть дуже багато розповісти про своїх власників »

Віллі **ДАС**
лідер спільноти «Емаус» в місті
Кьольн, Німеччина

бездомний... без ліжка, і без шафи

бездомний... стоїть на роздоріжжі, і шукає свій шлях

Бездомний... більше ніяких горняток в креденсі

і ми помічаємо, що бездомний не обтяжений майном

Як Ви можете допомогти бездомній людині?

Просто відірвіть цей купон і віддайте людині, яка потребує інформації.

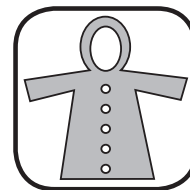

ДЕ ПОЇСТИ?

ДЕНЬ	ЧАС	АДРЕСА	ОРГАНІЗАЦІЯ
Вівторок	12:00	вул. Петлюри, 17 (сквер напроти базару "Новий")	Церква "Християнська надія" (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
	13:00	пр. Червоної калини, 127 а	Христ.-Євангел. церква "Божий мир"
Середа	12:00	Палац спорту "Україна" (вул. Мельника)	Церква "Християнська надія" (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
	13:00	Кінотеатр "Сокіл" (вул. В. Великого, 14 а)	"Посол +" (з можливістю влаштуватися в притулок)
	16:00	Палац Хоткевича	Церква "Осанна" (з можливістю влаштуватися в притулок)
Четвер	13:00	пр. Червоної калини, 127 а	Христ.-Євангел. церква "Божий мир"
	14:00	Порохова вежа	"Спільнота взаємодопомоги "Оселя"
	18:00	вул. Банківська (біля смітників)	Спільнота Святого Егідія
П'ятниця	14:00	Рясне-1, біля супермаркету "ВАМ"	Церква "Християнська надія" (можливість влаштуватися в реабілітаційний центр)
	14:00	Порохова вежа	Пресвітеріанська церква
Субота	14:00	Палац Хоткевича	Церква "Осанна" (з можливістю влаштуватися в притулок)
Неділя	15:00	вул. Городоцька (біля цирку)	"Їжа замість зброї"

Де отримати теплий одяг:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 18.00 - 20.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця, 10:00–13:00,
«**Осередок Кофоеда**» («Оселя»)

Де помитися, підстригтися і випрати речі:

Львів – Винники, вул. Винниченка, 3
(бічна Миколайчука, «Галактика»)
Понеділок – П'ятниця, 10:00–13:00,
«**Осередок Кофоеда**» («Оселя»)

Де переночувати:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр, 18.00 - 20.00
Тел.: 8 (032) 233-10-49 (гаряча лінія)

Де отримати реєстрацію та відновити паспорт:

вул. Кирилівська, 3 а,
Львівський міський соціальний центр
(юридичні консультації, відновлення втрачених документів,
постановка на облік, реєстрація за переважним
місцезнаходженням).
Тел.: 8 (032) 233-14-79, 233-10-49.

Де отримати консультацію юриста?

М. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69
ЛМГО «Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
Кожного вівторка з 10.00 до 17.00

Де можна поступово відновити своє життя?

м. Львів-Винники, вул. І. Франка, 69.
Спільнота взаємодопомоги «Оселя»
(життя в спільноті, праця для свого утримання,
навчання та допомога іншим)

ЧАС ЧИТАТИ!

16

ФОРУМ ВИДАВЦІВ

У ЛЬВОВІ

10-13 вересня

**КНИЖКОВИЙ ЯРМАРОК
ЛІТЕРАТУРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ
БІЗНЕС-ФОРУМ
БЛАГОДІЙНА АКЦІЯ**

Організатори:

ГО «Форум видавців»
Львівська міська рада
Державний комітет телебачення
та радіомовлення України

За сприяння:

Львівської обласної ради
Львівської обласної державної адміністрації
Української асоціації видавців та книгорозповсюджувачів

Генеральний партнер

Суботня
Пошта

Генеральний радіопартнер

ЛЮКСЕН

СТУДІЯ

Офіційний радіопартнер

Перший
інформаційний
партнер

Перший-Український-Інформаційний

Улюблений
інформаційний
партнер

Інформаційний партнер

Медіа-підтримка

Офіційні партнери

Без Ознак Мистецького Життя - проект, який має на меті привернути увагу суспільства до проблеми бездомності через зображення відомих українських митців у ролі бездомних. Куратор проекту – Грицько Семенчук

фото © Ростислав ШПУК

